

สารจากผู้อำนวยการ สำนักศิลปะและวัฒนธรรม

วารสารศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงใหม่ ปีที่ ๓ ฉบับที่ ๑ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๑ นำเสนอในหัวข้อ จินตนาสื่อผ่านงานศิลปะ โดยนำเสนอ บทความเกี่ยวกับศิลปะร่วมสมัย รวมถึงการวิเคราะห์ผลงาน ทางศิลปะของบรมครูศิลปะ ซึ่งแต่ละท่านจะมีผลงานที่เป็น อัตลักษณ์ของตนเอง แม้ภูมิหลังแตกต่างกัน แต่เหมือนกันใน ความรักศิลปะ

นอกจากนี้ สำนักศิลปะและวัฒนธรรม ได้นำเสนอ ประมวลภาพกิจกรรมของสำนักฯ ที่ได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยมุ่งหวังให้เกิด การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่บรรพชน ได้สร้างสรรค์ อันจะนำไปสู่การต่อยอดทางวัฒนธรรม เพื่อสร้าง คุณค่าและมูลค่าแก่สังคมต่อไป

ณ. นิล.

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุชานาฏ สิตานุรักษ์)
ผู้อำนวยการสำนักศิลปะและวัฒนธรรม
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

.....
วารสารศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
จัดทำขึ้นเพื่อเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรมสู่สังคม และ ความเคลื่อนไหวของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัย ราชภัฏเชียงใหม่ ตลอดจนเป็นศูนย์กลางการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ระหว่างกันโดยไม่มีข้อจำกัดใดๆ กำหนดออกปีละ ๒ ครั้ง ท่านสามารถส่งข้อคิดเห็น ตลอดจนบทความที่ต้องการเผยแพร่ มายัง Email : ilacmru@gmail.com โดยบทความและข้อคิดเห็น ที่ปรากฏในวารสารศิลปะและวัฒนธรรม เป็นความคิดของผู้เขียน แต่ละท่าน มีใช้ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม และกองบรรณาธิการ แต่อย่างใด
.....

คณะที่ปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิ

รองศาสตราจารย์ ดร.อนาโตล โรเจอร์ เป็ลติเยร์
ศาสตราจารย์อรุณรัตน์ วิเชียรเขียว
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประสิทธิ์ เลี้ยวสิริพงศ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลมูล จันทน์หอม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุชานาฏ สิตานุรักษ์
อาจารย์ฉันทนา ศศิธรรมาศ

ผู้ทรงคุณวุฒิอ่านบทความประจำฉบับ

อาจารย์สมศักดิ์ พรหมจักร

บรรณาธิการ

นางสาวปนัดดา ไตคำนุช

กองบรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสาวภา ศักยพันธ์
อาจารย์ฉันทนา ศศิธรรมาศ
อาจารย์สิริพร คินมาเมือง
อาจารย์ ดร.ธรรต ศิริรัตนบัลล์
ดร.ดิเรก อินจันทร์
นายวีรพิชญ์ หิมารัตน์
นายไสมณ พรหมจิตต์
นายอนุชิต ณ สิงห์ทร

ฝ่ายเผยแพร่

นางสาวปนัดดา ไตคำนุช
นายไสมณ พรหมจิตต์
นายอนุชิต ณ สิงห์ทร

ฝ่ายการเงิน

นางกัลยาณี อินดีระราชา

ฝ่ายศิลปกรรม

นายวีรพิชญ์ หิมารัตน์

ผู้จัดพิมพ์

สำนักศิลปะและวัฒนธรรม
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
๒๐๒ ถ.ช้างเผือก อ.เมือง จ.เชียงใหม่ ๕๐๓๐๐
โทรศัพท์/โทรสาร ๐๕๓-๘๘๕๕๘๘
E-mail : ilacmru@gmail.com
website : www.culture.cmru.ac.th

พิมพ์ที่

ห้างหุ้นส่วนจำกัด เชียงใหม่โรงพิมพ์แสงศิลป์
๑๙๕-๑๙๗ ถ.พระปกเกล้า ต.ศรีภูมิ
อ.เมือง จ.เชียงใหม่ ๕๐๒๐๐
โทรศัพท์ ๐๕๓-๒๒๑๒๑๒ โทรสาร ๐๕๓-๒๑๒๙๗๗
E-mail : sangsilp@gmail.com

สารบัญ

วารสารศิลปะและวัฒนธรรม
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

ฉบับที่ ๒ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๑

ISSN 2539-6692

Contemporary Art between Thailand and Japan

Ikuo Eiso

๑

วิลเลียม เทิร์นเนอร์ แรงบันดาลใจการใช้สี บรรยากาศในงานจิตรกรรมของเสริม วัชรินทร์

เสริม วัชรินทร์

๗

การวิเคราะห์จิตรกรรมไทยบนฝาผนังวัด และการแสดงออกของศิลปิน ผลงานของหนานบัวผัน และอาจารย์เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์

อนุศิษย์ มุหน้อย

๑๕

การวิเคราะห์หลักการใช้แสง - เงาในผลงาน ศิลปะและการแสดงออกของศิลปิน ผลงานของศาสตราจารย์ปรีชา เทาทอง และผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรสิทธิ์ เสาวคง

ภูวดล คำมา

๒๓

สัญลักษณ์และผลกระทบทางด้านจิตวิทยา ในงานของประสงค์ ลือเมือง

สิริพร คีนมาเมือง

๒๙

ประมวลภาพกิจกรรม

โสภณ พรหมจิตต์ และ วีรพิชญ์ หิมารัตน์

๓๙

Contemporary Art between Thailand and Japan

[Ikuo Eiso]

(1) Common culture

There is a long and deep friendship between Thailand and Japan. Some culture and custom are very near there. That's why we have kept such a long relationship each other. Then, what is the common culture and custom? We can find something common between two countries.

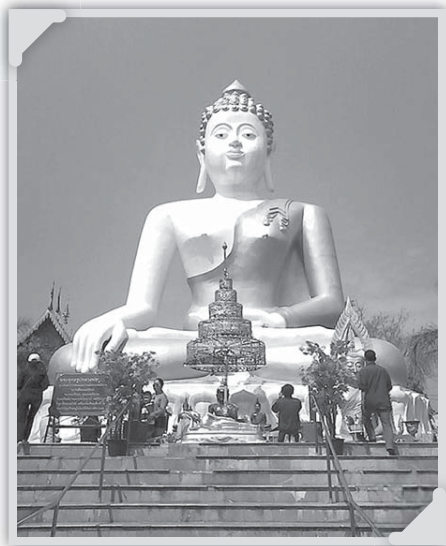
At first, there is a religion "Buddhism". Hinayana for Thailand and Mahayana for Japan, there is some difference on the sect of it. And both of countries have developed with it in their history. There are more religions like Christianity, Islamism coming in each country at present. But Buddhism is main religion and influence on their daily life. When I tripped to Thailand at the first time 30 years ago, I was surprised at seeing Thai people press their hands together in the temple. It's so far between Thailand and Japan, but there is same custom of

Buddhism. I felt an affinity for Thai people and a great time of Buddhism which derived into each country in the world.

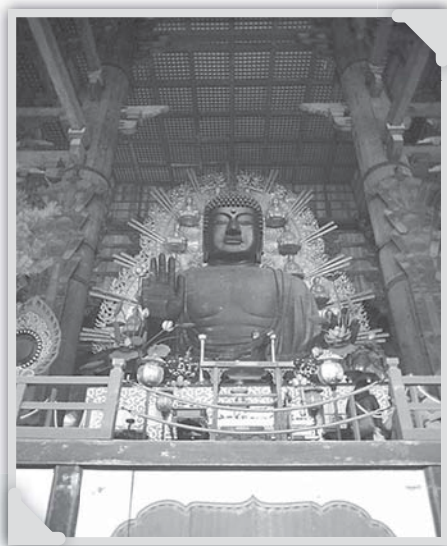
At second, there are “the Royal family and the Imperial family” which is the core of nation. When an emperor is changed, the name of era is also changed in Japan, such as ‘Meiji, Taisho, Showa, Heisei’. There is similarity in the flow of dynasty such as ‘Sukhothai, Ayutthaya, Thonburi, Ratthanakhosin’ in Thai history and the reign such as ‘I~X’ in Ratthanakhosin dynasty. Both of countries have had the central figure of nation all the time. Then the court culture was produced there and spread all over the countries. It covers the area of architecture, cloth, cuisine and so on.

At third, there is “Rice” as a staple food. If there is rice growing, of course, a lifeway of farmer is produced with it, too. They cultivate a rice field and bring up cattle while the sunshine is above them. Then, they invent various kinds of farm implement to adjust themselves to environment. They learn how to make living with nature. There is also food culture produced with rice, such as sticky rice, rice gruel, fried rice and so on. Thai cuisine and Japanese cuisine have different originality. But both of them have been developed with rice and ingredients around them.

I have mentioned three common points between Thailand and Japan. There may be more common interests there. These elements may make us feel an affinity each other and keep the relationship for long time.

Buddhist image in Thailand

Buddhist image in Japan

Japanese Emperor and Thai King *1

Food culture

(2) Art history

I write some point about art history between two countries. Both of countries have been developed with Buddhism. Therefore, we guess that the beginning of art in each country was on Buddhism. Then, original art style was produced and developed with local material, such as wood, stone, earth and natural environment. And these art style and techniques still have been inherited continuously through generations.

When the times entered the modern age, figurative art and monumental art came out into the area of art in both countries. They showed a portrait of the Royal, Imperial family and

important person in the history and also monumental object was popular in the society. It was the process which art appear in public space.

After that, when the times entered the present age, it was recognized that art is one of subject and artist is one of occupation in society. That chance was very similar between Thailand and Japan. It was flowing of art from European countries. European art techniques like Impressionism or Abstractism which has never seen in Asia flowed into Asia with starting active trade between East and West of the world in 20th century. Artist also started showing original theme in each country with European techniques. Art got independent area, not belonging to others.

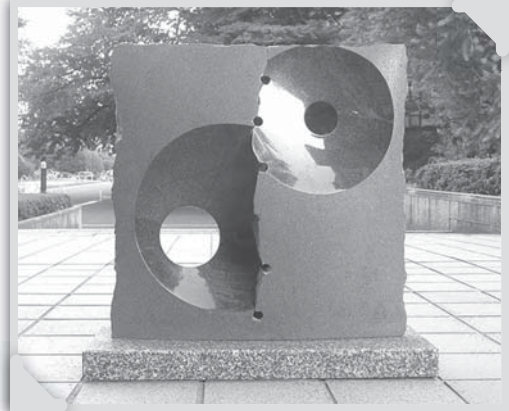
Figurative art in Thailand *2

Figurative art in Japan *3

Impressionism

Abstractism

(3) Comparison in contemporary art

It's 21st century now. Main flowing of art style has changed much from 20th century. It's necessary for comparison of contemporary art of two countries to understand various situations which I mention above. There was important background in art between Thailand and Japan. I would like to compare the feature of contemporary art in two countries here.

For Thai contemporary art, there are two main elements in concept of works. One is Buddhism. This shows that Thai people depend on it much in their life. Another is Royalty. They live with the Royal family. These two elements are very important for Thai people and a lot of artists take theme on them. Addition to it, nature is also important element for art. There is wonderful nature in Thailand. Some painter use colorful paints and some sculptor use interesting materials from nature. There is beautiful nature everywhere through the year in Thailand

For Japanese contemporary art, I see that a lot of artists like to show mental things in their mind. Development of economy stopped at the end of 20th century in Japan. And the bubble of Japanese economy has been crumbled. Japanese people faced to this situation and feel something complex with a modern society. A lot of artists show inner feeling in such a situation of nation. As to material, sometimes industrial products also can be parts of art works, such as electronic equipment, building materials and so on. Artists look for best material to show their feeling. Except for that, some artists use traditional techniques such as Japanese painting, wood carving, craft techniques for their contemporary art. I think that Japanese artists tend to have weight on techniques and materials.

Contemporary art in Thailand

Contemporary art in Japan

(4) Step to friendship

We can say that the contemporary art reflects appearance of modern society from art feature of two countries. There is the essence of art in each country with long art histories from religious art of Buddhism. And the beginning of art history and social situation was very similar in each country. But contemporary arts show some differences at present. It may be because each art branch has taken original way through long times with various situations of nation, such as economical, political, climatical, geographical and so on. So to speak, contemporary art reflects figure of humankind living between what nature produces and what human produces.

Nowadays art event is held at various place such as mountain, island, school, warehouse and so on except for museum or gallery. And art works also become site-specific. It indicates that art exists with nature and society, not standing by itself.

There are various common and different points in art between Thailand and Japan. We can understand the common and try to take a step to differences. If we can find the value behind differences in each country, we can deepen friendship certainly.

Member of "Thailand – Japan Contemporary Art Exhibition 2017"

Quotation of pictures

*1: <https://twitter.com/nodasori2525/status/786544323730911236/photo/1>

*2: <http://arsip.galeri-nasional.or.id/documentations/1730>

*3: https://it.wikipedia.org/wiki/Vincenzo_Ragusa

วิลเลียม เทิร์นเนอร์ แรงบันดาลใจการใช้สี บรรยากาศในงานจิตรกรรมของเสริม วัชรินทร์

[เสริม วัชรินทร์]

ผลงานจิตรกรรมสีน้ำมันในยุคที่เทคนิคจิตรกรรมสีน้ำมันได้รับความนิยมแพร่หลายอย่างมากในยุโรป ซึ่งในยุคสมัยของ โรแมนติก (Romanticism) ก็เช่นกัน ศิลปินในยุคนี้ไม่มากนัก ที่สนใจเทคนิคสีน้ำมันในการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมอย่างจริงจัง ส่วนมากศิลปินในยุคนี้จะใช้เทคนิคสีน้ำในการสเก็ตภาพเท่านั้น เพื่อเป็นการเก็บข้อมูลสร้างงานจิตรกรรมสีน้ำมัน

จิตรกรในยุคโรแมนติก ชาวอังกฤษ ชื่อ วิลเลียม เทิร์นเนอร์ (William Turner) เป็นศิลปินในยุคสมัยนี้เพียงไม่กี่คนที่ใช้เทคนิคสีน้ำได้อย่างสมบูรณ์แบบและมีเอกลักษณ์เฉพาะมีจุดเด่นที่การใช้สีในบรรยากาศที่แสดงถึงช่วงเวลาต่าง ๆ ได้อย่างเข้าใจ ตามแบบต้นฉบับของยุคโรแมนติก

วิลเลียม เทิร์นเนอร์ ใช้ชีวิตและสร้างผลงานอยู่ในช่วง ๑๗๗๕ – ๑๘๕๑ จัดอยู่ในยุคโรแมนติก เขาได้สร้างผลงานที่มีความโดดเด่นมีเอกลักษณ์เฉพาะ ได้รับความนิยมในยุคสมัยนั้นเป็นอย่างมาก จึงมี ชีวิตที่ไม่ลำบากยากแค้นเหมือนศิลปินคนอื่น ๆ มีระบบในการทำงานตลอดจนการบริหารจัดการที่ดีมาก จากครอบครัวโดยที่ตัวเขาไม่จำเป็นต้องพบกับลูกค้าโดยตรง ซึ่งชื่อของ วิลเลียม เทิร์นเนอร์ นั้นเป็น ศิลปินที่ผู้คนชาวอังกฤษภาคภูมิใจอย่างยิ่ง ปัจจุบันผลงานเขาได้รับการเก็บสะสมได้ตามพิพิธภัณฑ์ต่าง ๆ ทั้งในอังกฤษและอเมริกา ทั้งยังมีผลงานที่เป็นแรงบันดาลใจให้กับศิลปินยุคต่อมา โดยเฉพาะศิลปินกลุ่ม Impressionism Expressionism และ Abstract ที่นิยมใส่อารมณ์ความรู้สึกของตนลงในภาพวาด ทำให้ ผลงานมีความน่าสนใจราวกับมีชีวิต

รูปแบบการสร้างงานจิตรกรรมสีน้ำของวิลเลียม เทิร์นเนอร์ เน้นเรื่องราวเกี่ยวกับภาพทิวทัศน์ (Landscape) เป็นส่วนมากในภาพมักนำเสนอภาพทิวทัศน์ที่มีความแตกต่างของช่วงเวลา เช่น เช้า สาย บ่าย เย็น โดยใช้เทคนิคการวาดด้วยการแทนค่าด้วยสีตามหลักของทฤษฎีสี ดังภาพผลงานชื่อ Early Morning เป็นภาพเกี่ยวกับบรรยากาศยามเช้า ย่าน เวส มินเตอร์

William Turner Early Morning, 1819

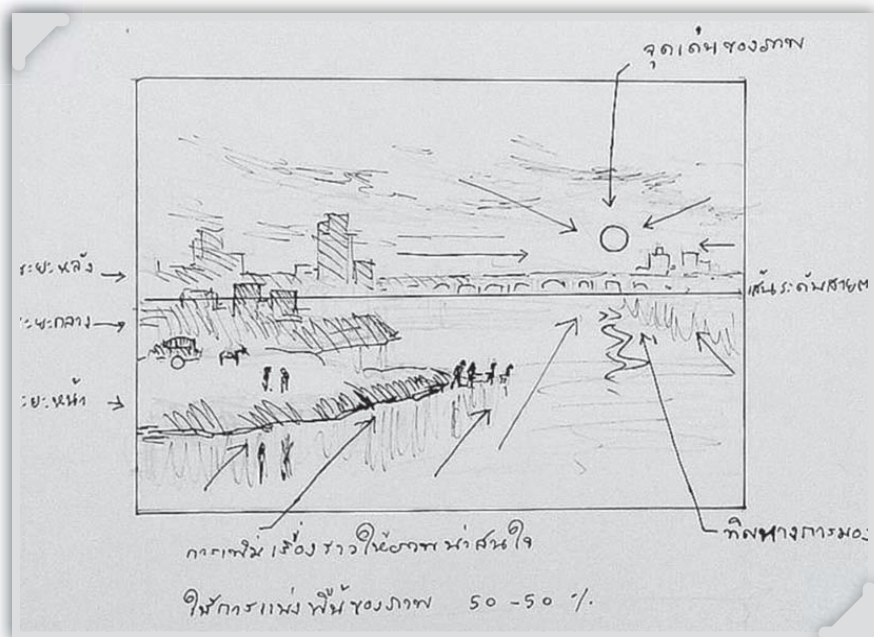
Water color, 22.4 x 28.7 cm.

ภาพของ วิลเลียม เทิร์นเนอร์ สร้างขึ้นในปี ๑๘๑๙ ปัจจุบันเป็นงานสะสมของพิพิธภัณฑสถานศิลปะร่วมสมัย Tate gallery ในกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ ลักษณะงานจิตรกรรมสีน้ำชั้นนี้มีความโดดเด่นในเรื่องของสีที่นำมาใช้แทนค่าบรรยากาศยามเช้าและวิธีการใช้สีเหลืองเป็นสีบรรยากาศครอบคลุมเกือบทั้งภาพ เพื่อให้ผู้ชมรู้สึกได้ว่าเป็นยามเช้า ส่วนเนื้อหาของภาพที่เป็นสิ่งก่อสร้างเป็นสถาปัตยกรรมแบบอังกฤษโบราณวิลเลียม เทิร์นเนอร์ เผยให้เห็นเพียงแค่โครงสร้างโดยรวมของตัวอาคารเท่านั้น ส่วนรายละเอียดนั้นมีเพียงเส้นบาง ๆ เท่านั้น ส่วนตัวอาคารที่เป็นจุดเด่นหลังสุดของภาพวิลเลียม เทิร์นเนอร์ ใช้การตัดเส้นแบบเข้มเพื่อเพิ่มให้มีระยะของภาพมากขึ้นและทำให้ภาพสมบูรณ์ขึ้นด้วย

ภาพพระอาทิตย์ยามเย็น the scarlet sunset สร้างขึ้นในปี ๑๘๓๐ - ๔๐ ปัจจุบันเป็นงานสะสมของ Tate gallery กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ ภาพนี้มีความแตกต่างจากภาพ Early Morning อย่างมาก ศิลปินจัดภาพแบบใช้เส้นระดับสายตาไว้กึ่งกลางภาพ (๕๐ - ๕๐%) กำหนดให้พระอาทิตย์ที่กำลังตกเป็นจุดเด่นของภาพ

William Turner, 1830 - 40 The Scarlet Sunset
Water color und boby colours on blue paper, 13.4 x 18.9 cm.

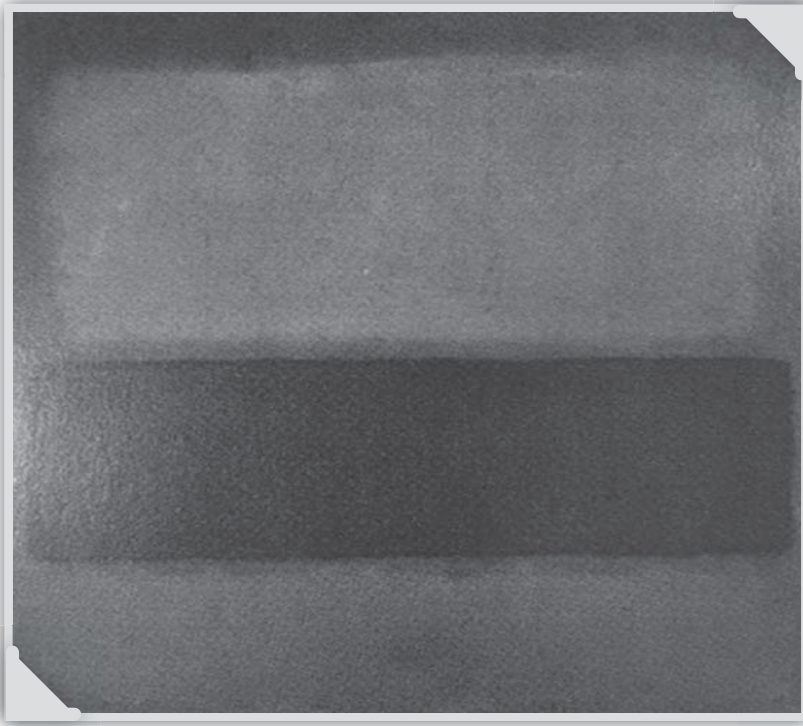
วิเคราะห์โครงสร้างของการจัดวางองค์ประกอบผลงานของ William Turner
ในผลงานชื่อ The Scarlet Sunset

การใช้โทนสีของภาพมีความแตกต่างกันเพราะ The Scarlet Sunset ใช้โทนสีเข้มอันเนื่องมาจากการเลือกใช้กระดาษภาพนี้ เทิร์นเนอร์ใช้กระดาษสีเทาอมฟ้า และใช้เทคนิคที่เป็นสีน้ำทึบแสงในบางส่วนเพื่อให้ภาพนี้ครอบคลุมด้วยบรรยากาศแบบทึบๆ คล้ายกำลังจะตก ฉะนั้นภาพนี้จึงไม่เน้นรายละเอียด

กลุ่มสีที่ศิลปินเลือกใช้สีโทนร้อนเป็นส่วนมาก เช่น เหลือง ส้ม แดง น้ำตาล เทา และม่วง ทำให้ภาพนี้ออกมาได้อารมณ์ความรู้สึกของบรรยากาศยามเย็นยิ่งนัก

ภาพทั้งสองของ วิลเลียม เทิร์นเนอร์ ที่ยกตัวอย่างให้ชมนี้เป็นภาพที่มีชื่อเสียงเป็นอย่างมาก ส่งอิทธิพลและเป็นแรงบันดาลใจสำหรับศิลปินที่วาดภาพทิวทัศน์ในยุคต่อๆ มาจนถึงปัจจุบัน ยกตัวอย่างศิลปินที่มีชื่อเสียงและได้ศึกษางานของเทิร์นเนอร์ เช่น โมเนต์ ปิซาโร มาร์คอโก๊วรวมถึงตัวผู้เขียนเอง (เสริม วัชรวิทย์) ได้รับแรงบันดาลใจจาก วิลเลียม เทิร์นเนอร์ เช่นกัน

จากการวิเคราะห์ภาพผลงานของ มาร์ รัชโก๊ว ไม่ปรากฏชื่อผลงานซึ่งสร้างสรรค์ขึ้นในปี ค.ศ.๑๙๖๓ เทคนิคสีน้ำมันบนผ้าใบได้แสดงออกในการป้ายที่แปลงด้วยสีบรรยากาศที่ค่อนข้างหนักเรียงเป็นชั้นสีที่สะท้อนความรู้สึกของบรรยากาศ จึงสรุปได้ว่า มาร์ รัชโก๊วได้รับแรงบันดาลใจจาก วิลเลียม เทิร์นเนอร์ ในส่วนการใช้สีบรรยากาศโดยไม่แสดงเนื้อหาอย่างอื่นลงในภาพ ตามแนวทางของศิลปะแบบนามธรรม (Arap Trak) ดังตัวอย่างภาพผลงานที่นำมาวิเคราะห์

Mark Rothko Untitled, 1963 Oil on canvas, 175.2 x 162.5 cm
Washington, Mark Rothko Estate

ศิลปินอีกท่านที่ศึกษาผลงานของ วิลเลียม เทิร์นเนอร์ และนำหลักการของศิลปินมาพัฒนาการสร้างสรรค์ผลงานของตนเอง คือ โคล โมเนต์ (Clamed Monet) จากการวิเคราะห์ผลงาน ความประทับใจ พระอาทิตย์ยามอรุณ (Impression Sunrise) สิ่งที่ โคล โมเนต์ ได้แรงบันดาลใจจาก วิลเลียม เทิร์นเนอร์ คือ ส่วนที่เป็นบรรยากาศของภาพโดยกำหนดการใช้สี เป็นตัวกำหนดบรรยากาศของภาพเพื่อแสดงถึงช่วงเวลาที่ต้องการนำเสนอ แต่ส่วนที่มีความแตกต่างกัน คือวิธีการของสร้างงานซึ่ง โมเนต์ ใช้วิธีการวาดจากสถานที่จริง ส่วนเทิร์นเนอร์จะมีการสเก็ตภาพก่อนที่จะลงมือสร้างผลงานจริง ดังภาพผลงานที่ปรากฏ

Clamed MonetImpression Sunrise, 1872 Oil on canvas, 48 x 63 cm

ในส่วนตัวผู้เขียนเองนั้น ได้แรงบันดาลใจจาก ลักษณะการใช้โทนสีต่างๆ เพื่อแสดงถึงช่วงเวลาในแต่ละฤดูกาล รวมทั้งเทคนิคการสร้างงานที่ไม่จำกัดด้วยเทคนิคใดเทคนิคหนึ่ง ทั้งสีน้ำและสีน้ำมัน ซึ่งวิธีนี้จะทำให้การทำงานมีความสุขอยู่ตลอดเวลา

เสริม วชิรินทร์ รุ่งอรุณแมปิง, ๒๕๕๕, สีน้ำ ๓๘ x ๕๖ ซม.

เซอร์ จอห์น รัสคิน ยามเข้าที่ห้วงพระบาง, ๒๕๕๕ สีน้ำ ๓๘ x ๕๖ ซม.

ภาพจิตรกรรมสีน้ำของ เซอร์ จอห์น รัสคิน มีลักษณะการเขียนภาพโดยไม่เน้นรายละเอียด และให้สีของบรรยากาศตามช่วงเวลาที่กำหนดทำงานสื่ออารมณ์และความรู้สึก โดยใช้จังหวะของทีแปลงและการซ้อนทับของสีประสานกลมกลืนสร้างบรรยากาศและอากาศภายในงาน การซ้อนทับของสีที่ประสานกันและเกิดเป็นสีใหม่ขึ้นมา มีมิติระยะใกล้ไกลโดยไม่แสดงรายละเอียดของรูปทรง ซึ่งได้แสดงบรรยากาศของยามเข้าที่ปรากฏเงาสะท้อนในแม่น้ำท่ามกลางธรรมชาติที่มีจังหวะซ้อนทับอย่างลงตัวทั้งสองภาพ เห็นได้ว่า เซอร์ จอห์น รัสคิน นำหนักการใช้สีบรรยากาศตามแนวทางของศิลปิน วิลเลียม เทิร์นเนอร์ มาพัฒนาในการสร้างสรรค์ผลงานของตนเองได้อย่างกลมกลืน

เสริม วัชรินทร์คูเมือง, ๒๕๖๐ สีน้ำมัน ๘๐ x ๖๐ ซม.

จากบทความและตัวอย่างผลงาน พอสรุปได้ว่า แรงบันดาลใจและเทคนิควิธีการมีความสำคัญต่อการทำงานศิลปะมากเพียงใดการศึกษาผลงานจากศิลปินที่เป็นต้นแบบทำให้เกิดการพัฒนาได้อย่างชัดเจน ฉะนั้นศิลปินที่เกิด ในยุคปัจจุบันต้องให้ความสำคัญและเชิดชูศิลปินในอดีตที่สร้างรากฐานที่มั่นคงไว้ให้ได้เรียนรู้และได้ศึกษาแนวทางเพื่อสร้างผลงานไว้เป็นแบบอย่าง สำหรับศิลปินรุ่นหลังและเป็นมรดกถ่ายทอดสืบต่อไป

วิเคราะห์จิตรกรรมบนฝาผนัง และการแสดงออกของศิลปิน

[อนุศิษย์ บุหน่อ]

ผลงานของ หนานบัวผัน และ อาจารย์เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์

จิตรกรรมไทยเป็นมรดกทางวัฒนธรรมประจำชาติไทยที่ทรงคุณค่าที่ช่างไทยสร้างสรรค์มาตั้งแต่อดีต และสืบทอดกันมาจนถึงปัจจุบัน แสดงความเป็นไทยที่ถ่ายทอดเป็นภาพเขียน ทำให้เกิดความภูมิใจในรากฐานที่เข้มแข็งที่มีความงามเป็นพิเศษโดยเฉพาะภาพเขียนสีที่แสดงความเป็นเอกลักษณ์ของชนชาติไทยเท่านั้น จิตรกรรมไทยมีหลายปัจจัยในการสร้างสรรค์จิตรกรรมฝาผนังของศิลปิน เช่น วิถีชีวิต จารีตและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีของท้องถิ่นต่างๆ ซึ่งแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ผลงานจิตรกรรม ทำให้เราได้เรียนรู้ สภาพแวดล้อม พฤติกรรมและความรู้สึกนึกคิดของสังคมในยุคสมัยนั้นๆ ได้เป็นอย่างดี

งานจิตรกรรมฝาผนังวัดในภาคเหนือที่มีเอกลักษณ์ ได้นำมาวิเคราะห์ทั้งหมดสองท่าน คือ ผลงานหนานบัวผัน และอาจารย์เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์ ซึ่งการแสดงออกในการสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินแต่ละท่านมีความแตกต่างกัน ผลงานกับศิลปินเป็นส่วนหนึ่งที่บ่งบอกถึงความคิด เรื่องราวต่าง ๆ ที่ศิลปินได้สื่อความหมายออกมาจากเรื่องราวของชีวิต ความสุข ความทุกข์ สังคมแวดล้อมในยุคสมัยของศิลปินได้เป็นอย่างดี

หนานบัวผัน เป็นสลาชาวไทยลื้อ ที่มีความสามารถในการเขียนภาพฝาผนังวัด และมีชื่อเสียงมากในกลุ่มภาพจิตรกรรมฝาผนังของจังหวัดน่าน เช่น จิตรกรรมฝาผนังวัดหนองบัว อำเภอท่าวังผา ในช่วงพุทธศักราช ๒๔๑๐ – ๒๔๓๑ จิตรกรรมฝาผนังวัดภูมินทร์ มีข้อสังเกตอยู่หลายประการที่ทำให้ภาพจิตรกรรมวัดหนองบัวและวัดภูมินทร์มีลักษณะใกล้เคียงกันกล่าวคือมีโครงสร้างการใช้สีแบบเดียวกันโดยใช้แม่สีแดง เหลือง น้ำเงิน เป็นหลัก ในสมัยพระเจ้าสุริยพงษ์ผริตเดชฯ ซึ่งปกครองนครน่านระหว่างพุทธศักราช ๒๓๓๖ – ๒๔๖๑ หนานบัวผันได้เขียนภาพที่มีลักษณะสำคัญคือ มีภาพคนที่มีความคล้ายคลึงกันเช่น ใบหน้าคน การแต่งกาย สรรพสัตว์ ทั้งไก่แจ้ นก ลิง แม้กระทั่งการลากเส้นลายพุ่มไม้ หนานบัวผันได้ดึงความรู้สึกนึกคิดลงในการเขียนภาพมีแนวคิดเป็นของศิลปินเอง คือ “คตินิยม” หรือเขียนตามจินตนาการของตนเองมากกว่า การเขียนภาพแบบเหมือนจริง Realistic มีรูปแบบลักษณะเด่นอย่างชัดเจน ปรากฏในการ ใบหน้าชายและหญิงจะบรรจงเขียนคิ้วให้โค้งเป็นวงพระจันทร์ แล้วลากหัวคิ้วข้างหนึ่งลงมาเป็นสันจมูกเหมือนกันทั้งที่วัดหนองบัวและวัดภูมินทร์ ทำให้ลักษณะการเขียนภาพคนมีความโดดเด่นมากเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของหนานบัวผัน

ภาพประกอบ ฝาผนังวัดหนองบัว อำเภอท่าวังผา จังหวัดน่าน

ภาพประกอบ จิตรกรรมฝาผนังวัดภูมินทร์ อำเภอเมือง จังหวัดน่าน

หนานบัวผันได้เขียนภาพจิตรกรรมฝาผนังวัดที่มีชื่อเสียงคือภาพเขียน กระชิบรักบันลือโลก หรือปู้มาน ย่ามาน ซึ่งแปลว่าหนุ่มสาวชาวพม่า ชายหนุ่มในภาพขมวดผมไว้กลางกระหม่อม พร้อมผ้าพันผมแบบพม่า นุ่งผ้าลายลุนตะยาแบบพม่า มีการสักยันต์สีแดงตามลำตัว ซึ่งเป็นที่นิยมในหมู่ชนชาวไทยใหญ่ ส่วนผู้หญิง มีการแต่งกายเสื้อคลุมแขนยาว เกาะอกสีแดงเกล้าผมแล้วประดับปิ่นทอง ที่ทำทางอ่อนช้อย สวยงาม ภาพเขียน ปู้มาน ย่ามาน ของหนานบัวผัน ภาพนี้ต้องการสื่อและถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับคู่รักที่ต้องจากลากันไป อยู่ห่างไกลกันทำให้มีการส่งลา เป็นเหตุการณ์ที่เกิดจากการคิดถึงกันและมีคำบรรยายประกอบที่ไพเราะยิ่ง ดังนี้ “คำชักน้อง กูปีจะเก็บเอาไว้ในน้ำก็กลัวหนาว จักเอาไว้พื้นอากาศกลางหาว ก็กลัวหมอกเหมยซอนดาว ลงมาละลุม จักเอาไปใส่ในวังขวงคุ่ม ก็กลัวเจ้าปะใส่แล้วลู่อเอาไป ก็เลยเอาไว้ในอกในใจตัวชายปี่นี้ จักหือมัน ให้อะฮิอะฮี่ ยามปิ่นอนสะดั่งตื่นเวา” เมื่อแปลคำบรรยายทำให้เราทราบซึ่งในความหมายของภาษาล้านนา ได้อย่างลึกซึ้ง กล่าวคือ “ความรักของพี่จะเอาฝากในน้ำก็กลัวมันเหน็บหนาว จะฝากไว้กับท้องฟ้า อากาศ กลางหาวก็กลัวเหมยหมอกมาขลุ้ม จะเอาฝากไว้ในขวง ในคุ่ม ก็กลัวเจ้ากลัวนายมาเจอเจอแย่งรักของพี่ไป ก็เลยเอาฝากไว้ในอกในใจของตัวพี่ให้มันรำให้ อะฮิอะฮี่ถึงน้องทุกยามสะดั่งตื่นเวา” หนานบัวผันได้แสดงออก ถึงการสื่อความหมาย ถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึกผ่าน ภาพเขียนใบหน้ากริยาอาการของหญิงสาวแสนสวย ชายตาแสดงความรักกริมาในอารมณ์คู่รักไปหาหนุ่มสาวพม่าเพราะล้านนาตกเป็นประเทศราชของหงสาวดี วัฒนธรรมได้ฝังแน่นคลุกเคล้าผสมปนเปกับวัฒนธรรมของชาติพันธุ์เผ่าต่าง ๆ ในเมืองน่าน หนานบัวผัน ไม่ได้เขียนบุคคลที่เป็นตัวตนจริง ๆ หากแต่เขียนภาพตามความอุดมสมบูรณ์ของบุคคลในความรู้สึกนึกคิด และความศรัทธามากกว่าจะเขียนภาพตามคติและความเป็นจริง ภาพเขียนของหนานบัวผันนี้ได้รับการยกย่อง ว่าเป็นภาพที่สมบูรณ์แบบที่สุดทั้งด้านองค์ประกอบและอารมณ์ภาพ ซึ่งสะท้อนความเป็นชาวน่าน ได้อย่าง ไม่มีที่ติ อีกทั้งหนานบัวผันก็ยังมีความมองและแนวคิดที่ทันสมัย รู้จักนำสีสันมาใช้อย่างเช่น สีแดง ฟ้ำ ดำ น้ำตาลเข้ม วิธีลงสีแปลกก็ยังคงคล้ายภาพวาดสมัยใหม่ จนกลายเป็นสัญลักษณ์ประจำเมืองน่านที่มีชื่อเสียงมาก

ภาพประกอบ กระซิบรักบันลือโลก “ปู้ม่านย่าม่าน” วัดภูมินทร์ อำเภอเมือง จังหวัดน่าน

นางสีไว หรือ นางแก้วสีไว เป็นภาพจิตรกรรมฝาผนังภายในวัดภูมินทร์ จังหวัดน่าน ผลงานของหนานบัวผัน นางสีไวเป็นตัวละครจากเรื่อง คัถณะกุมารชาดกแต่หนานบัวผันถ่ายทอดจินตภาพนางสีไวในมุมมองการแต่งกายของสตรีน่านหรือแม่ญิงน่านในอดีต เช่นเดียวกับปู้ม่านย่าม่าน ภาพนางสีไวมีความอ่อนช้อย สวยงาม คิ้วโก่งโค้งเหมือนจันทร์แรม ริมปากแดงจิ้มลิ้มนวลเหมือนแสงทับทิม หนานบัวผันยังถ่ายทอดอารมณ์และความงามของหญิงสาว จนได้สมญาว่าเป็น ไมนาลิชาเมืองไทย หรือ ไมนาลิชาเมืองน่าน นางสีไวอยู่ในอิริยาบถท่าทางที่กำลังเกล้าผมขึ้นเหนือศีรษะและตกแต่งมวยผมด้วยดอกไม้สีสดใต้ที่โบหูใต้ม้วนทอง เปลือยอก มีเพียงผ้าคล้องคอไหล่ชายไปด้านหลัง หนานบัวผันมีการจัดองค์ประกอบได้อย่างสมบูรณ์ มีมุมมองเป็นด้านข้าง ๔๕ องศา ทำให้ภาพเขียนมีความหมายซ่อนเร้น มีการเลือกใช้สีดินสวยงาม จึงทำให้นางสีไวมีความโดดเด่นและสำคัญมากอีกภาพหนึ่งในจิตรกรรมฝาผนังวัดภูมินทร์ จังหวัดน่าน

(วินัย ปราบธิปุ. (๗ พฤษภาคม ๒๕๕๑). “ตัวตนศิลปินหนานบัวผัน” รูปแบบอัตลักษณ์สำคัญบนจิตรกรรมฝาผนังวัดภูมินทร์และวัดหนองบัวจังหวัดน่าน”. *ศิลป์/วัฒนธรรม*. ๒๙:๗, หน้า ๕๑)

ภาพประกอบ นางสีไวยวัดภูมินทร์ อำเภอภูเพียง จังหวัดน่าน

อาจารย์เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์ เป็นศิลปินที่เขียนภาพจิตรกรรมฝาผนัง วัดร่องขุ่น ตำบลป่าอ้อดอนชัย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย อาจารย์เฉลิมชัยเป็นศิลปินที่สร้างชื่อเสียงในการเขียนภาพจิตรกรรมไทย และยังสร้างสรรค์งานประเพณีประติมากรรมอีกด้วย มีผลงานที่โดดเด่นคือ การบูรณะซ่อม ตกแต่ง ปรับปรุง วัดร่องขุ่น จังหวัดเชียงรายขึ้นใหม่ อาจารย์เฉลิมชัยได้ออกแบบสถาปัตยกรรมที่สวยงาม มีเอกลักษณ์เฉพาะตัววัดร่องขุ่นแปลกมีความแตกต่างไปจากวัดอื่น ๆ มีการตกแต่งโดยลวดลายไทยปูนปั้นต่าง ๆ โดยใช้สีขาวเป็นหลัก สร้างความรู้สึกของความบริสุทธิ์ รอบอาณาเขตของวัด มีอุโบสถอยู่โดยรอบ โดยสร้างวัดให้เหมือนเมืองสวรรค์ เป็นวิมานบนดินที่มนุษย์โลกสามารถสัมผัสได้ โบสถ์ในเขตพุทธาวาสเปรียบเสมือนบ้านของพระพุทธเจ้า สีขาวแทนพระบริสุทธิ์คุณของพระเจ้า กระงกขาวหมายถึงพระปัญญาคุณของพระพุทธเจ้าที่เปล่งประกายไปทั่วโลกมนุษย์และจักรวาล อาจารย์เฉลิมชัย ได้สร้างสรรค์ภาพเขียนในวัดร่องขุ่น ทั้งดงามและเป็นจิตรกรรมฝาผนังที่แปลกใหม่ กล่าวคือ เป็นงานศิลปะไทยที่ร่วมสมัยทั้งสถาปัตยกรรมการ จิตรกรรม ประติมากรรม เป็นแสดงอารมณ์ความรู้สึกและแสดงออกในการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ที่ไม่ซ้ำซาก ไม่ปิดกั้นความคิดของตนเอง ไว้กับรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ซึ่งมาจากความศรัทธาในพระพุทธศาสนาของศิลปินอย่างจริงใจ

ภาพประกอบ วัดร่องขุน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

การเขียนภาพจิตรกรรมฝาผนังเกี่ยวกับพุทธประวัติของพระพุทธเจ้า มีการเล่าเรื่องราวบนฝาผนัง ด้านล่างมีภาพการ์ตูนหลากหลาย สอดแทรกในภาพ เช่น แมดทริค ซูเปอร์แมน อวตาร โดเรมอน สไปเดอร์แมน ฯลฯ แต่มีขนาดเล็กกลมกลืนกับบรรยากาศทั้งหมด ได้อย่างลงตัวทั้งสีสันและรูปทรง ภาพทั้งหมดอยู่รอบๆ ผนังวิหารในภาพนำสายตามุ่งหน้าสู่ตึกเวิร์ลเทรดที่กำลังถูกทำลายในเมืองนิวยอร์ก เพิ่มความแปลกใหม่ให้สวยงาม ส่วนด้านบนเป็นเรื่องราวของพระพุทธเจ้า ปฐมเทศนาหรือบำเพ็ญทุกข์ ส่วนด้านล่างของเหล่าซูเปอร์ฮีโร่เป็นฝูงบินไปช่วยตึกเวิร์ลเทรดแต่ไม่ทัน การใช้สีสัน สีโทนร้อนเพื่อเพิ่มบรรยากาศในความร้อน ต่อสู้กับสิ่งต่างๆ ถ้าเป็นเรื่องราวของพระพุทธเจ้าสีโทนร้อนเปรียบเหมือน มารผจญ สะท้อนภาพของสังคมยุคสมัยปัจจุบันและข้อมูลด้านประวัติศาสตร์ ให้เราได้ศึกษาด้านศิลปะไทย อีกมุมมองหนึ่ง อาจารย์เฉลิมชัย สร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมฝาผนัง 2 แบบ คือ จิตรกรรมไทย แนวประเพณี และจิตรกรรมไทยร่วมสมัย

ภาพประกอบ จิตรกรรมฝาผนังวัดร่องขุน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

ผลงานของศิลปินทั้งสองท่านได้ถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก ตามจินตนาการณ์ ถ่ายทอดผ่านจิตรกรรมฝาผนังในวัดให้คนที่ชมรู้สึกทราบซึ่งใน สังคม วัฒนธรรม ประเพณี และขนบธรรมเนียมนิยมของท้องถิ่นที่ศิลปินได้อาศัยอยู่ และเป็นเหมือนบันทึกเรื่องราวชีวิต ความสุข ความทุกข์ สังคมแวดล้อมในยุคสมัยของศิลปินได้เป็นอย่างดี จิตรกรรมไทยเป็นมรดกทางวัฒนธรรมประจำชาติไทยที่มีคุณค่า ที่ศิลปินสร้างสรรค์มาตั้งแต่อดีตและสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

ดังนั้นภาพรวมของผลงานศิลปินทั้งสองท่าน จึงเกิดความแตกต่างกันอยู่มาก เพราะศิลปินสร้างสรรค์ผลงานในช่วงเวลาที่แตกต่างกันทำให้รูปแบบ แนวคิด วิธีการ กระบวนการสร้างสรรค์งานศิลปะ วัสดุอุปกรณ์ การใช้สีแตกต่างกัน ปรากฏในการสร้างสรรค์ผลงานอย่างชัดเจน

ลักษณะเด่นของผลงานของ หนานบัวผัน คือ ใช้สีจากธรรมชาติ ไม่ก็สี เช่นแดง น้ำเงิน เหลือง เป็นหลักถ่ายทอดรูปแบบเขียนภาพ “คตินิยม” หรือเขียนตามจินตนาการมากกว่า การเขียนภาพแบบเหมือนจริงและหนานบัวผันยังนำเอกลักษณ์ของท้องถิ่นมาถ่ายทอด แสดงออกในการสร้างสรรค์งานได้อย่างมีชีวิตชีวาน่าชื่นชม

ลักษณะเด่นของผลงานของ อาจารย์ เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์ คือการนำเอาจิตรกรรมไทยแนวไทยประเพณีมาผสมผสานกับจิตรกรรมไทยร่วมสมัย ผสมกับแนวคอดที่ร่วมสมัยบอกเล่าเหตุการณ์ปัจจุบัน สถานการณ์โลกปัจจุบัน ทำให้การเล่าเรื่องราวพุทธประวัติในจิตรกรรมฝาผนังมีความร่วมสมัยทั้งรูปแบบ เทคนิค และแนวคิด เรียบเรียงและถ่ายทอดออกมาได้อย่างงดงาม และน่าสนใจ ควรแก่การศึกษาทั้งด้าน สังคม และวัฒนธรรม

วิเคราะห์หลักการใช้แสงเงาในผลงานศิลปะ และการแสดงออกของศิลปิน

[ภูวดล คำภา]

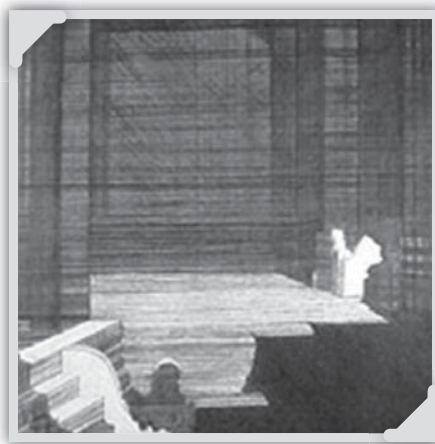
ผลงานของศาสตราจารย์ปรีชา เกาทองและ อาจารย์สุรสิทธิ์ เสาว์คง

แสงเป็นปัจจัยที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ในทุก ๆ ด้านในทางศิลปะก็เช่นกันแสงทำให้เกิดความงามของศิลปะทำให้ผลงานมีมิติ มีความลึก ความกว้าง ระยะใกล้และไกลผลงานศิลปะแต่ละชิ้นมีหลักการใช้แสงที่มีความแตกต่างกันตามความต้องการของตัวศิลปินเองเป็นผู้กำหนดเนื้อหาของผลงาน รวมไปถึงอารมณ์ความรู้สึกของศิลปิน

การสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินที่ได้นำหลักการใช้แสงและเงานำมาวิเคราะห์ทั้งหมดสองท่านคือ ๑. ศาสตราจารย์ปรีชา เกาทอง ๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรสิทธิ์ เสาว์คงซึ่งการแสดงออกในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปินมีความแตกต่างและมีความเหมือนในบางแง่มุม โดยใช้แสงและเงาเป็นหลักในการแสดงเรื่องราวและสาระในผลงาน

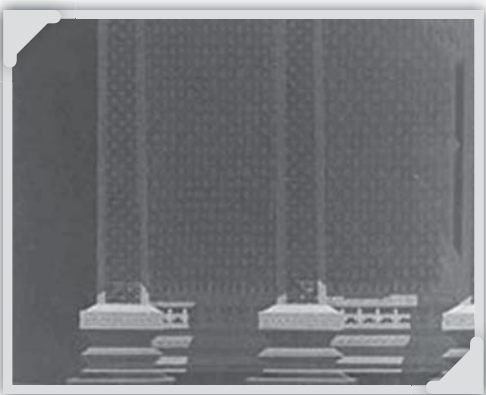
ศาสตราจารย์ปรีชา เถาทอง มีความเชื่อส่วนตัวว่าแสงเงาและวัฒนธรรมไทยเป็นสิ่งที่สำคัญ ของความคิดที่จะนำมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะซึ่งสามารถแสดงถึงเอกลักษณ์ของความเป็นไทย ผลงานของศาสตราจารย์ปรีชา เถาทอง จึงเป็นเรื่องของความสงบซึ่งเป็นสิ่งสำคัญของงานทุกชิ้นจะมีเรื่อง แสงเงาเป็นส่วนประกอบลักษณะต่อมาศิลปินเริ่มใช้วัตถุที่มีความแวววาวเพื่อสื่อความคิดของความเป็นไทย โดยใช้เทคนิคแบบจิตรกรรมแบบไทยประเพณีมาผสมผสานกับเทคนิคและแบบอย่างศิลปะตะวันตกเกิดเป็น ผลงานศิลปะที่มีอัตลักษณ์ของตนเองอย่างโดดเด่นขึ้นมา

ผลงานชุดแรก เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๒ - ๒๕๑๕ เป็นการศึกษาค้นคว้าหาแนวคิดเกี่ยวกับการสร้างสรรค์ ผลงานศิลปะ แรงบันดาลใจ ความประทับใจที่ตนได้สัมผัส จากแสง เงา สี และบรรยากาศจากธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมรอบตัวของศิลปินถือเป็นการค้นหาเอกลักษณ์เฉพาะตัวในการสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินเอง (ภาพประกอบ ๑)

ภาพประกอบ ๑ : “วัดโพธิ์” ๒๕๑๒, “Dry Point” 1970, ไม่ปรากฏเทคนิค

ชุดผลงานที่ถือได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ของศาสตราจารย์ปรีชา เกาทองมากที่สุดคือผลงานวิทยานิพนธ์
สร้างสรรค์ ในปี พ.ศ. ๒๕๒๒ เพราะเป็นการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมที่มีความร่วมสมัยซึ่งมีการตัดทอน
รูปทรงให้เป็น โดยใช้แสงเงามาเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกของความสงบนิ่ง
ผ่านจังหวะเส้นและรูปทรงสถาปัตยกรรมไทยที่ถูกลดตัดทอนเปลี่ยนแปลงไปสู่ความเป็นกึ่งนามธรรม

“รูปทรงของแสงบนเนื้อที่ของเงา ๓” ๒๕๒๒
Acrylic on canvas

“รูปทรงของแสงบนเนื้อที่ของเงา ๔” ๒๕๒๒
Acrylic on canvas

ผลงานชุดวิทยานิพนธ์ถือได้ว่าศิลปินได้นำหลักการของแสงเงาและสถาปัตยกรรมไทยมาถ่ายทอดเป็นผลงานได้อย่างลงตัวและสวยงามมีการตัดทอนรูปทรงและรายละเอียดของสถาปัตยกรรมแสดงดุลยภาพของเส้น ระนาบ จังหวะของแสงและเงา จากประสบการณ์ในสัมผัสรับรู้วัดวาอาราม สร้างและถ่ายทอดความประทับใจจากประสบการณ์บันทึกเป็นภาพร่างและถ่ายเทสู่ภาพเขียนโดยสื่อผ่านทัศนธาตุที่เรียบง่าย เฉพาะตัวศิลปินประกอบด้วย เส้น ระนาบ แสงและเงา อย่างมีเอกลักษณ์ผลงานของศาสตราจารย์ปรีชา เกาทอง จึงเป็นที่ยอมรับเชิดชูและเป็นแบบอย่างให้กับศิลปินรุ่นหลังอย่างต่อเนื่องในความประณีตแทรกประสานความเป็นกึ่งนามธรรม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรสิทธิ์ เสาวคงศิลปิน ผู้สร้างสรรคงานจิตรกรรมสื่ออารมณ์ความรู้สึกผ่านแสงเทียนโดยการวาดแสงเทียนที่ส่องสว่างภายในพระอุโบสถล้านนาอันงดงามโดยแสดงรูปแบบเหมือนโดยศิลปินได้เริ่มวาดภาพแนวนี้มาตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๑๗ กระทั่งใน ปี พ.ศ. ๒๕๕๓ ภาพความสงบในงานจิตรกรรมขนาดใหญ่ที่สุดที่เคยสร้างมาซึ่งเป็นภาพที่แสดงให้เห็นถึงบรรยากาศของเสียงเทียนที่ส่องสว่างกระทบสิ่งต่างๆ ภายในอุโบสถ ถ่ายทอดเรื่องราวทางพุทธศาสนา ซึ่งพระสงฆ์กำลังนั่งอ่านพระไตรปิฎกอย่างเงียบสงบ รายละเอียดไปด้วยจิตรกรรมฝาผนังเรื่องพุทธประวัติ ซึ่งเรื่องราวทั้งหมดที่ศิลปินได้ถ่ายทอดออกมาล้วนมาจากประสบการณ์ตรงของตนทั้งสิ้นจึงมีความสำคัญในด้านวัฒนธรรมล้านนาไทยซึ่งเป็นถิ่นที่ตัวศิลปินเองได้อาศัยอยู่

ภาพประกอบ ๓ : “ความสงบ”, ๒๕๕๓, oil on canvas, 250 x 300 cm

จึงงานทุกชิ้นของผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรสิทธิ์ เสาว์คง ล้วนแล้วแต่มีความเกี่ยวข้องกับอารยธรรมล้านนาไทยสถาปัตยกรรมต่าง ๆ โดยนำมาถ่ายทอดเป็นผลงานศิลปะได้งดงามผลงานมีความเกี่ยวเนื่องในศิลปะลัทธิสัจนิยมหมายถึงการแสดงออกถึงความเที่ยงตรงตามที่ตาเห็นการสร้างสรรคงานของศิลปินได้นำหลักการให้แสงเงามาใช้เช่นแสงจากเทียนแสงจากโคมล้านนา ที่สอดคล้องกับเรื่องราวทางพุทธศาสนา จึงทำให้ผลงานของศิลปินมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวมีการจัดองค์ประกอบที่เหมาะสมและการให้แสงเงาที่เหมือนจริงรวมไปถึงเรื่องราวและแนวคิดของศิลปินที่ต้องการจะสื่อความงามออกมาได้อย่างสมบูรณ์แบบผลงานของศิลปินทั้งสองท่านได้ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกเกี่ยวกับด้านอารยธรรมของไทยสถาปัตยกรรมไทยและความเชื่อโดยใช้หลักการแสงเงามาสร้างสรรค์เป็นผลงานศิลปะศิลปินได้แสดงอารมณ์แนวคิดออกมาได้อย่างงดงามเป็นที่ยอมรับและชื่นชมอย่างแพร่หลาย

ดังนั้นภาพรวมของผลงานศิลปินทั้งสองท่าน มีความแตกต่างกันอยู่มากแต่มีสิ่งหนึ่งไม่ได้มียิ่งหย่อนไปกว่ากันนั้นคือการนำแสงเงามาแสดงออกในผลงานได้อย่างเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวเป็นที่น่าสนใจสื่ออารมณ์ความรู้สึกในภาพได้อย่างเด่นชัดและมีความหมาย

ผลงานของศาสตราจารย์ปรีชา เกาทองนำหลักการแสงเงามาใช้กับสถาปัตยกรรมไทยเป็นจุดสำคัญแสดงความรู้สึกสงบนิ่งและมีการนำสีทองเข้ามาใช้ในงานเป็นการสร้างสรรคงานจิตรกรรมแนวไทยประเพณีผสมกับหลักการแบบศิลปะตะวันตกโดยนำเสนอแนวคิดแบบนามธรรมแต่สอดแทรกวัฒนธรรมความเป็นไทยอยู่ในชิ้นงานแสดงถึงความเป็นไทยความศรัทธาความศักดิ์สิทธิ์ในทางพุทธศาสนาที่มีรูปแบบที่น่าสนใจ

ซึ่งมีความแตกต่างจากผลงานผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรสิทธิ์ เสาว์คง ศิลปินได้รับอิทธิพลจากอารยธรรมล้านนาไทยโดยใช้เทคนิคจิตรกรรมรูปแบบเหมือนจริง ไม่มีการลดตัดทอนแสดงออกตามตาเห็นตามแบบอย่างลัทธิศิลปะสัจนิยมศิลปินนำหลักการให้แสงเงาที่มีความแตกต่างโดยใช้แสงจากเทียน แสงจากโคมล้านนาเป็นต้นสร้างบรรยากาศและองค์ประกอบของภาพที่แสดงวัฒนธรรมความเป็นล้านนาได้อย่างงดงาม

ลักษณะการนำหลักการให้แสงเงาของศิลปินทั้งสองท่านมีความแตกต่างกันกล่าวคือ ศาสตราจารย์ปรีชา เกาทอง นำหลักแสงเงามาใช้ในงานศิลปะในรูปแบบของนามธรรมแต่ในการนำหลักแสงเงามาใช้ในงานศิลปะของผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรสิทธิ์ เสาว์คงมาใช้ในรูปแบบที่เหมือนจริงเก็บรายละเอียดทุกส่วนตามที่ตนมองเห็น

ดังนั้นการสร้างสรรคงานศิลปะของศิลปินทั้งสองจึงเป็นเหมือนบทบันทึกที่สะท้อนชีวิตอารยธรรมสังคมและพุทธศาสนาในยุคสมัยนั้นผ่านมุมมองในการสร้างสรรค์ออกมาเป็นผลงานศิลปะให้คนรุ่นหลังได้ศึกษาและชื่นชม

นายภูวดล คำมา

๒๕๖๐

สัญลักษณ์และผลกระทบทางด้านจิตวิทยา ในงานศิลปะของประสงค์ ลือเมือง

[สิริพร คันบาเมือง]

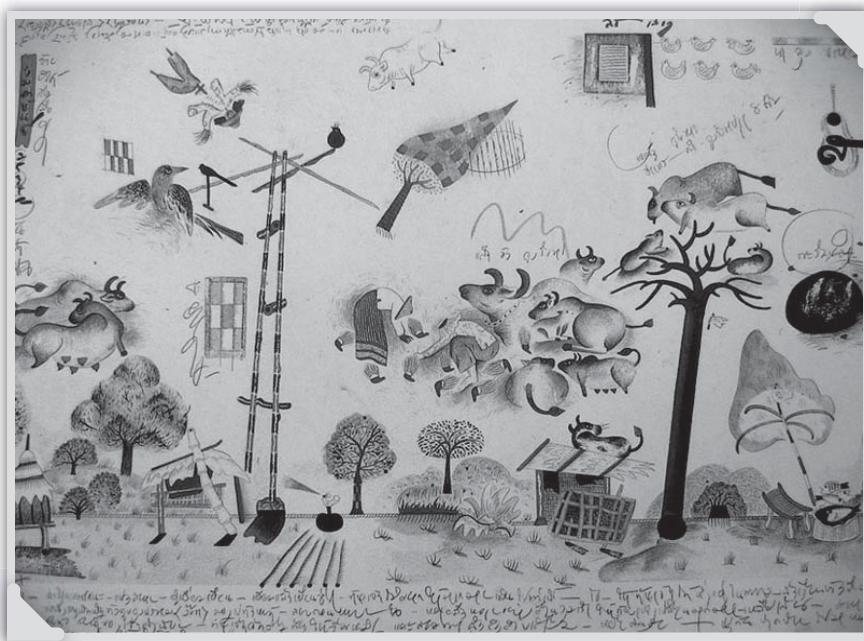
เมื่อกล่าวถึงผลงานจิตรกรรมของประสงค์ ลือเมือง ศิลปินล้านนา จากบ้านพันต่าเก็น จังหวัดลำพูน เป็นศิลปินผู้รักชีวิตเรียบง่าย สว่างสรรค์งานจิตรกรรมที่แฝงด้วยความหมายต่อจิตใจสร้างความประทับใจและอารมณ์อันสุนทรีย์ให้แก่ผู้ที่ได้สัมผัสรับรู้ วิถีชีวิตที่สงบเรียบง่าย อยู่ท่ามกลางธรรมชาติในชนบท ศิลปินมีความผูกพันและรักในวิถีชีวิตเช่นนี้มาตั้งแต่เด็กจนเติบโตธรรมชาติสิ่งแวดล้อมได้สร้างให้ศิลปิน ประสงค์ ลือเมือง ได้คิดและตอบได้ ในสิ่งที่ตัวเองได้สัมผัสรับรู้ถ่ายทอดผ่านงานจิตรกรรมที่มีคุณค่า สะท้อน สังคม วัฒนธรรม และตัวตนศิลปิน

ทั้งหมดเป็นต้นกำเนิดของความคิดและเป็นแหล่งดลใจอันสำคัญ ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะของประสงค์ ลือเมือง ซึ่งเนื้อหาที่ศิลปินถ่ายทอดจะประกอบด้วยสองส่วนหลักๆ คือส่วนที่อยู่ภายนอก (สภาพแวดล้อม วัฒนธรรม ความเชื่อ และวิถีชีวิตสังคมชนบท) กับส่วนที่อยู่ภายในของศิลปิน (อารมณ์ความรู้สึกภายในใจที่มีต่อเรื่องราวภายนอกและมีผลกระทบต่อตัวศิลปินเองทั้งทางบวกและทางลบ) ซึ่งศิลปินถ่ายทอดและปลดปล่อยออกมาผ่านรูปทรงที่ศิลปินคุ้นเคยและรูปทรงที่ศิลปินสร้างขึ้นใหม่ โดยคลี่คลายบิดเบือนไปจากรูปลักษณ์เดิมเพื่อตอบสนองความคิดและสอดคล้องอารมณ์ความรู้สึกที่ศิลปินต้องการถ่ายทอด เป็นที่น่าสังเกต รูปทรงที่ศิลปินนำมา ใช้มีเรื่องราวแฝงอยู่ในตัวเอง และเป็นสิ่งธรรมดาสามัญทั่วไปในชนบท แต่ศิลปินนำมาใช้ได้อย่างมีชีวิตชีวาและน่าสนใจ

ลักษณะการสร้างสรรค์ของ ประสงค์ ลือเมือง มีการผสมผสานแนวคิดแบบตะวันออกและตะวันตกเข้าด้วยกัน ซึ่งศิลปินมีความสนใจศึกษารูปแบบ และองค์ประกอบในงานศิลปะ ภาพพิมพ์ของญี่ปุ่น และภาพเขียนของจีน ภาพจิตรกรรมฝาผนังล้านนา รวมทั้งงานศิลปะลัทธิเซอร์เรียลลิส (SURREALISM) และผลงานของศิลปิน โจอัน มิโร (JOAN MIRO) ศิลปินกลุ่ม (SURRAELISTIC – ABSTRACTION)

ซึ่งในการใช้พื้นที่ว่างขาว (SPACE) และการเขียนอักษร ข้อความ บทกวี ในผลงานของประสงค์ ลือเมือง มีลักษณะใกล้เคียงศิลปะญี่ปุ่น จีน และภาพเขียนจิตรกรรมฝาผนังล้านนาสามารถวิเคราะห์ได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของอิทธิพลที่ศิลปินได้รับมาใช้ในการทำงานของตนในส่วนการถ่ายทอดรูปทรงและองค์ประกอบส่วนใหญ่อิทธิพลศิลปะลัทธิเซอร์เรียลลิส (SURREALISM) จากศิลปิน มาร์ค ชากาล (MARC CHAGALL) ซัลวาดอร์ ดาลี (SALVADOR DALI) และ โจอัน มิโร (JOAN MIRO) สังเกตได้จากการบิดเบือนรูปทรง และลักษณะที่เหนือจริงของรูปทรง การจัดวาง การล่องลอยของรูปทรง รวมถึงลวดลาย และเส้นสายที่ประกอบล่องลอยอยู่ในรูปทรงและพื้นที่ว่างระหว่างรูปทรงช่วยให้รูปทรงในงานมีการเคลื่อนไหวและสัมพันธ์ต่อเนื่องจากรูปทรงสัญลักษณ์หลักสู่รูปทรงสัญลักษณ์รองให้ผู้ชมค้นหาที่มาและความหมายของรูปทรงนั้นๆ ภายในภาพ

เอกลักษณ์ในงานของประสงค์ ลือเมือง คือการใช้ รูปทรง พื้นที่ว่าง เส้น สี และพื้นผิวที่เกิดจากที่พู่กัน ศิลปินใช้ทัศนธาตุทั้งหมดนี้เพื่อเป็นภาษาในการสื่อความรู้สึก สัญลักษณ์และความหมาย บอกเล่าเรื่องราวและทำหน้าที่เสมือนการบันทึกประสบการณ์และความทรงจำที่ศิลปินประทับใจซึ่งส่งผลกระทบต่ออารมณ์ความรู้สึกของศิลปินเกี่ยวกับประสบการณ์ในชีวิต ต้นไม้ สัตว์เลี้ยง ผู้คนวิถีชนบท และสิ่งต่างๆ ที่มีความหมายต่อศิลปิน

ประสงค์ ลือเมือง “ใจเจ็บ” สีฝุ่นบนกระดาน

ผลงานชื่อ “ใจเจ็บ” ของประสงค์ ลือเมือง เทคนิค สีฝุ่นบนกระดาน ผลงานชิ้นนี้สร้างขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๓๔ เป็นผลงานช่วงแรกๆ ในช่วงที่ศิลปินกลับมาอยู่บ้านเกิดที่มีความผูกพันหลังจากเข้าไปศึกษาที่มหาวิทยาลัยศิลปากร ซึ่งมีความเป็นเมืองใหญ่ ห่างไกลความสงบและเรียบง่ายอย่างที่เคยสัมผัส

ซึ่งผลงานชื่อ “ใจเจ็บ” สามารถบอกเล่าถึงความสุข ความอบอุ่นที่ศิลปินถวิลหาเพราะจากพื้นที่แห่งความสุขสงบนี้ไปนาน เมื่อกลับมาสัมผัสดังใจมุ่งหมายอีกครั้งทั้งในการกลับมาครั้งนี้ศิลปินได้พบพาความอัดอั้นของความคิดคำนึงถึงวิถีชนบท และปลดปล่อยความรู้สึกดังกล่าวผ่านทัศนธาตุทั้งในรูปแบบรูปธรรมและนามธรรม กล่าวคือ ใจก็เป็นสุข กายเป็นสุข เพราะประสาทสัมผัสทั้งห้า ได้สัมผัสสิ่งที่ศิลปินใฝ่หามาตลอด สังเกตได้จากการใช้สีของศิลปินมีความโปร่งใสไม่ได้ระบายจนทึบตันทำให้เกิดความรู้สึกปลอดโปร่งสบายใจยามที่มองเข้าไปในภาพ ศิลปินถ่ายทอดความสุขและความสบายใจของตัวศิลปินเองโดยการใช้ที่พูกันค่อยๆ บรรจง ชิด ระบาย แตะแต้มอย่างประณีต แต่ในความประณีตบรรจงบางครั้งดูเป็นระเบียบ กลับไม่ได้ทำให้ภาพนั้นนิ่งเงียบหรือเคร่งเครียดแข็งกระด้างแต่อย่างใด กลับสัมผัสได้ถึงความรู้สึกที่อึดอัดและมีความสุขใจทั้งผู้สร้างสรรค์และผู้ชม ศิลปินเองน่าจะมีความสุขและความเพลิดเพลินไม่น้อยขณะทำงานปล่อยให้ให้ล้อยลอบไปในท้องนา ส่วนหูสามารถสัมผัสกับเสียงของสัตว์ที่อยู่ล้อมรอบซึ่งศิลปินแสดงออกอย่างมีชีวิตชีวา ถึงแม้สัดส่วนของแต่ละรูปทรงที่ศิลปินเขียนจะผิดเพี้ยนจากความเป็นจริงแต่รูปทรงที่ศิลปินแสดงออกบ่งบอกถึงความอุดมความสมบูรณ์ และกิริยาอาการของการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขแม้กระทั่งต้นข้าว ศิลปินได้สร้างจินตนาการ ให้เด่นร่าอย่างสนุกสนาน ท่ามกลางชาวนาและ

ฝูงวัวควาย ต้นไม้ ใบหญ้า กระท่อม กองฟาง หุ่นไล่กา ต่างก็ฟื้นชีวิตขึ้นมาเหมือนจะร่วมกันเต้นรำทำเพลงอย่างสนุกสนาน

การจัดวางรูปทรงของศิลปินผิดเพี้ยนไปจากความเป็นจริง หากมองตามหลักทัศนียภาพ (LANDSCAPE) โดยการมองทอดสายตาออกไป พื้นที่ว่างสีขาว (SPACE) ปริมาตรครึ่งหนึ่งของพื้นที่ภาพทั้งหมด ซึ่งควรจะเป็นท้องฟ้าเพราะมีเส้นขอบฟ้า (HORIZON LINE) เป็นแนวยาวแบ่งระหว่างพื้นดินและขอบฟ้าอยู่ กลับมีกลุ่มของชาวนา ฝูงวัว ควาย ต้นไม้และหุ่นไล่กา ลอยคว้างอยู่ในอากาศบนท้องฟ้า มีลักษณะที่เหนือจริงจึงชวนให้รู้สึกว้าวุ่นเหล่านั้นเป็นภาพของความฝันของศิลปิน ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นลักษณะของการฝันกลางวัน (FANTASY) เกิดจากความพึงพอใจของศิลปินซึ่งไม่สามารถเกิดขึ้นจริงได้ แต่ก็ทำให้ผู้ชมที่มีประสบการณ์ความทรงจำเช่นเดียวกับศิลปินเกิดความรู้สึกคล้อยตามและอึ้งเอิบได้ไม่น้อย พื้นที่ว่างบางส่วนศิลปินได้เขียนอักษร บทกวีบรรยายไว้ แต่ลักษณะอักษรทั้งหมดหากไม่ใส่ใจที่จะอ่านก็จะกลายเป็นเส้นบาง ๆ แสดงถึงความอ่อนไหวของศิลปิน และเป็นส่วนหนึ่งของอารมณ์ที่สนุกสนานและมีความสุขของศิลปิน แต่ถ้าพยายามที่จะหาความหมายของกวีที่ศิลปินเขียนเอาไว้ก็จะได้รับปรัชญาข้อคิดและความงามของกวีต่อชีวิตวิถีชนบท

ผลงาน ชื่อ “จิบจ๋า” ของประสงค์ ลือเมือง แม้ว่าจะเป็นเรื่องราวธรรมดาของสังคมชนบท แต่การถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึก ของศิลปินในการใช้เส้นง่าย ๆ สร้างรูปทรงที่มีชีวิตชีวา จังหวะในการวางเรื่องราวที่ต่อเนื่องและน่าสนใจชวนให้ขบคิดถึงสภาพแวดล้อมของชนบท การปล่อยพื้นที่ว่างสีขาวจากความน่าจะเป็นท้องฟ้าแปลเปลี่ยนเป็นพื้นที่ล่องลอยในการสร้างจินตนาการให้ผู้ชมได้รู้สึกผ่อนคลาย

ในปีถัดมา ศิลปินสร้างสรรค์ผลงานที่ทำให้เกิดความรู้สึกประหลาดใจด้วยความร้อนแรงทางอารมณ์ที่ศิลปินแสดงออกมาในรูปแบบของงานอีโรติก ที่เร้าร้อนซึ่งผิดแผกไปจากภาพวิถีชีวิตชนบทที่สุขสงบ ภาพความร้อนแรงของสรรพสิ่งในชนบทได้เปลี่ยนไป

ภาพหนึ่งที่น่าสนใจ คือภาพ “เหมือนหมื่นโลกีย์” เทคนิคสีฝุ่นบนผ้าใบ สร้างสรรค์ในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ศิลปินนำเสนอวิถีชีวิตอีกแง่มุมหนึ่งในสังคมชนบท ซึ่งเป็นเรื่องราวที่ปนเปกันระหว่างความมัวเมาในการเสพกามารมณ์ และกิเลสตัณหา อบายมุข ที่ผู้คนในสังคมมัวเมาและหยิбыื่นให้แก่กัน ซึ่งศิลปินสร้างเรื่องราวเนื้อหาสะท้อนทางเสียดสีที่ไร้สำนึกของสังคมด้วยกิริยาอาการของผู้คนในภาพแสดงออกด้วยอาการคึกคะนองและสนุกสนานเฮฮา บางมุมเกิดความรู้สึกถึง ความน่าตลกขบขันปะปนกับความน่าขยะแขยง ในการแสดงออกทางกามารมณ์ของมนุษย์ ซึ่งดูเหมือนว่า ความหมกมุ่นมัวเมาในโลกีย์ของมนุษย์ไม่แตกต่างหรือเลิศจนกว่าสัตว์โลกอื่น ๆ และยังเพิ่มทิวสร้างคามยุ่งยากวุ่นวายให้กับสังคม เมื่อพิจารณาอย่างละเอียดอีกครั้งกลับแฝงความรู้สึกที่น่าหดหู่ขยะแขยง ในส่วนของคนที่เต็มไปด้วยกิเลสตัณหากำลังตกอยู่ในห้วงของกามารมณ์ กลับมีหน้าตาแปลกประหลาดดูน่าเกลียดน่ากลัวบางมุมมีการเสียดสีสังคมที่สวมหน้ากาก เข้าคบหาพูดคุยกันไว้ซึ่งความจริงใจ

ประสงค์ ลือเมือง เหมือนหมื่นโลกีย์

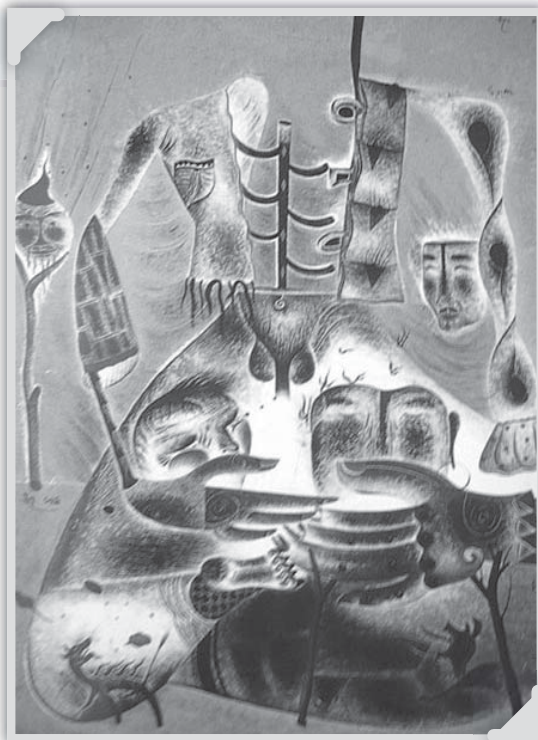
ผลงาน “เหมือนหมื่นโลกีย์” ศิลปินใช้สีที่มีความเข้มข้นและหนักมากขึ้นหากเทียบกับผลงานชื่อ “จิบจ๋า” จากสีที่สะอาดสบายตาสร้างความรู้สึกถึงการผ่อนคลายได้เปลี่ยนแปลงไป ด้วยเรื่องราวเนื้อหาที่ต่างจากเดิมอย่างมาก ศิลปินเพิ่มน้ำหนักของสีโดยการใช้น้ำสีดำ และสีน้ำเงิน ในการสร้างน้ำหนักของรูปทรงและพื้นหลัง โดยรอบ ส่งผลให้บรรยากาศของภาพเกิดความรู้สึกลึกลับซับซ้อนของห้วงอารมณ์ อยากที่จะหลุดพ้นหากผู้ใดลุ่มหลงและมัวเมา หากเพ่งมองภาพอย่างถี่ถ้วนจะเห็นผู้คนเหล่านั้นตกอยู่ในก้นบึ้งของหุบเหวสังเกตได้จากเส้นและระนาบ (PLANE) ของสีเหลืองที่ตัดกับระนาบทั้งสองข้างอย่างชัดเจนรวมถึงลวดลายที่เป็นเส้นตั้งและเส้นนอนสามารถแบ่งระหว่างพื้นกับผนังได้เป็นอย่างดี จึงทำให้เกิดความรู้สึกดิ่งลึกลงไปเบื้องลึกของความดิบที่แฝงอยู่ในสัญลักษณ์ หากพินิจวิเคราะห์อย่างรอบคอบ ศิลปินได้ใช้เรื่องเพศระหว่างหญิง - ชาย เป็นตัวขับเคลื่อนในการสร้างสรรค์และใช้ลักษณะความเป็นชาย (LIBIDO) ความรู้สึกที่เหนือกว่าผู้หญิงถ้าพิจารณาอย่างละเอียดจะเห็นการใช้สัญลักษณ์ของศิลปินโดยการใช้รูปทรงและสัญลักษณ์ของความเป็นสตรีเพศมีรูปร่างหน้าตาสัดส่วนที่แปลกประหลาดเหมือนไม่ใช่มนุษย์ และอาการคล้ายดินเลนต่อสู้อย่างรุนแรง ซึ่งกำลังต่อสู้กับสัญลักษณ์ของบุรุษเพศ ชวนให้รู้สึกถึงการกดขี่และความเลื่อมล้ำทางเพศของสังคม โดยเฉพาะสังคมชนบท เพราะในสังคมชนบทยังมีความเชื่อในการแบ่งชนชั้นระหว่างเพศหญิงและชาย เช่น ผู้หญิงห้ามปฏิบัติหลายสิ่งหลายอย่าง ในขณะที่ผู้ชายทำได้หมด

การใช้รูปทรงสัญลักษณ์ของผู้หญิงและมีรูปร่างหน้าตาเหมือนสัตว์ประหลาดเหลียวมองไปยังกลุ่มผู้ชายที่มี ลักษณะความเป็นมนุษย์ทั้งรูปร่างหน้าตาเป็นมนุษย์ปกติธรรมดาเป็นความรู้สึกภายในของศิลปินที่รู้สึกถึงความไม่เท่าเทียมในสังคมระหว่างหญิง - ชาย ซึ่งผู้ชายแสดงออกด้วยกิริยาอาการที่สนุกสนานเรีงว่าตรงกันข้ามกับผู้หญิงที่แสดงออกถึงความทุกข์ระทม ภายในภาพทั้งหมดปรากฏรูปทรงของสตรีเพศเพียงคนเดียว

ซึ่งตรงกันข้ามกับบุรุษเพศที่ปรากฏอยู่โดยรอบและมีหลากหลายกิจกรรมที่กำลังปฏิบัติต่างจากสตรีเพศที่ถูกกดขี่

ลักษณะลวดลายเส้นที่ศิลปินใช้เป็นสอดแทรกอยู่ในรูปทรงของสิ่งมีชีวิตพื้นที่ว่าง ทำให้เกิดมิติที่ซ้อนทับกัน ลดความหยาบและแข็งกระด้างของพื้นที่ว่างและช่วยสร้างเรื่องราวและการเคลื่อนไหวให้รูปทรงผู้คนมีชีวิตมากขึ้น รูปทรงของปลาที่ศิลปินได้ให้ความสำคัญเหมือนกันเพราะมีการแสดงตัวที่ชัดเจนในภาพ มีแง่มุมบางอย่างในอาการผิดปกติของปลาที่ปกติจะลอยตัวสงบนิ่งหรือแหวกว่ายในน้ำอย่างอิสระแต่ปลาในที่นี่ กลับให้ความรู้สึกถึงความไม่มีอิสระความทุกข์และหิวกระหาย หากปลาคือสัญลักษณ์ของความสมบูรณ์ มั่งคั่งของชนบทปลาในที่นี่ก็แสดงถึงความต้องการที่เกินพอ แต่ถ้าปลาคือสัญลักษณ์แทนสตรีเพศก็ส่งผลให้เกิดความรู้สึกถึงความเลื่อมล้ำในสังคมมากขึ้น เพราะบุรุษเพศมักให้ความหมายของผู้หญิงเป็นปลาชนิดต่าง ๆ ตามลักษณะของแต่ละบุคคล

ในผลงานดังกล่าวยังมีกลิ่นอายบางอย่างที่ยังคงสืบต่อเนื่องมาถึงแม้เนื้อหาหลักจะเปลี่ยนก็ตาม ในภาพ “เหมือนหมื่นโลภีย” ยังคงมองเห็นความสุขและสนุกกับการทำงานของศิลปินรวมถึงความผูกพันและความชื่นชอบในวิถีชีวิตของชนบท เห็นได้จากกลุ่มคนที่กำลังเล่นไก่ชน ในความน่ากลัวและความรุนแรง ซึ่งศิลปินได้แทรกความมัวเมาที่บริสุทธิ์ของชนบทเอาไว้

ประสงค์ ลือเมือง ฟินิจอน

อีกความรู้สึกหนึ่งที่มีภายในจิตใจ ศิลปิน ได้นำออกมาถ่ายทอดเป็นผลงาน ภาพชื่อ “พินิจตน” ผลงานของ ประสงค์ ลือเมือง เทคนิคสีฝุ่นบนกระดาษ สร้างสรรค์ในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ผลงานชิ้นนี้ศิลปินแสดงเนื้อหาเกี่ยวกับปรัชญาพุทธ การแสวงหาความจริงของชีวิต การปล่อยวางไม่ยึดมั่นตามหลักพุทธศาสนา จากผลงานทั้งสองชิ้นข้างต้นศิลปินมองเห็นภายนอกและถ่ายทอดภายในของศิลปินออกมา สิ่งภายนอกที่ศิลปินปะทะและเกิดประสบการณ์ที่ศิลปินประทับใจรู้สึกพิเศษและนำมาถ่ายทอด แต่ผลงานชิ้นนี้มีที่มาและความหมายที่ต่างออกไปจากเดิมเพราะเป็นเรื่องภายในของศิลปินที่ศิลปินต้องต่อสู้เพื่อความสุขสงบที่ยั่งยืน

ศิลปินใช้รูปทรงของคนเป็นสื่อสัญลักษณ์แทนตัวตนศิลปิน ใช้ลักษณะอาการของการนั่งทำสมาธิ สื่อถึงความสงบนิ่งของจิตใจ ใช้ใบหน้าสื่อแทนการปล่อยวาง และลักษณะของลำตัวที่ว่างเปล่า บ่งบอกถึงความว่างเปล่าของจิตใจและร่างกายเป็นเพียงที่พักอาศัยชั่วคราวเมื่อถึงเวลาก็ต้องจากร่างนั้นไป ซึ่งก็ต้องใช้ความพยายามและความอดทนอย่างที่สุดเพื่อให้เข้าใจและเข้าถึงตัวตนที่แท้จริง สังเกตจากการใช้สัญลักษณ์ของการค้ำยัน ศิลปินใช้ไม้ค้ำบริเวณมือที่ดูเหมือนจะมีความหนักอย่างมากและกำลังจะหมดแรงในการสานต่อความตั้งใจเดิม เพื่อที่จะให้มือนั้นประสานกันเพื่อให้เกิดสมาธิและปัญญา ศิลปินยังใช้รูปทรงของใบหน้าที่สงบนิ่งวางอยู่บนตักมือทั้งสองข้างได้ประคองเอาไว้ยังทำให้รู้สึกว่ามีที่ค้ำอยู่มีความบอบบางและเกิดความหวาดเสียว เสี่ยงต่อการล้มลงหรือหักเสียหาย ซึ่งส่งผลให้ผู้ชมได้ขบคิดตามและเกิดความรู้สึกอดทนร่วมกับศิลปิน ซึ่งไม่ได้มีความเป็นเหตุเป็นผลในความเป็นจริง แต่เป็นเรื่องจินตนาการความนึกฝันของศิลปินเพื่อส่งผลในเรื่องความหนักแน่น ความบอบบางของจิตใจในการสร้างความอดทนเพื่อฝ่าฟันอุปสรรค ความทุกข์ยากและความลำบากยิ่งที่มนุษย์จะรวบรวมกำลังใจในการกระทำเพื่อที่จะหลุดพ้นจากกิเลสสู่ความสุขสงบที่ยั่งยืนได้

ศิลปินใช้รูปทรงที่ลดตัดทอนและผิดเพี้ยนไปจากความเป็นจริง เพื่อแสดงความไม่มั่นคงและจริงจังยั่งยืนของตัวตนร่างกายภายนอก ศิลปินใช้รูปทรงของสุนัขที่มีอาการดูร้ายพยายามรบกวนความสงบเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งที่มารบกวนจิตใจ ศิลปินปล่อยพื้นหลังให้ว่างเปล่าปล่อยให้สีเขียวทำงานอย่างเต็มที่ สีที่ใช้ในพื้นที่หลังพื้นที่ว่างศิลปินเลือกใช้สีที่มีผลทางจิตวิทยาสีเขียวที่ใช้ในห้องผ่าตัดเป็นสีที่ให้ความรู้สึกสงบ นิ่งและเจียบสงผลให้รูปทรงนิ่งมากขึ้นและทำให้ผู้ชมปะทะกับสีและรูปทรงโดยตรงเพื่อให้ผู้ชมหยุดและเกิดสมาธิขณะเพ่งมอง

การเปรียบเทียบ

การสร้างสรรค์ผลงานของประสงค์ ทั้งสามชิ้นอยู่ในช่วงของการทำงานที่ปี พ.ศ. ใกล้เคียงกัน มีเพียงชิ้นที่สามที่ห่างออกไปห้าปีแต่ก็ไม่ได้ห่างกันมากนักแต่ถึงอย่างไรในช่วงสิบปีที่น่ามาวิเคราะห์สามารถมองเห็นการเปลี่ยนแปลงทางด้านความคิดอารมณ์ความรู้สึกของศิลปินที่น่าสนใจ

ในส่วนหนึ่งของเรื่องราวที่แสดงออก ชื่องาน “จิบจ๋า” และชื่องาน “เหมือนหมื่นโลกีย์” รวมถึงงานชื่อ “พินิจตน” มีส่วนหนึ่งที่ศิลปินแสดงเรื่องราวกลืนอายของความเป็นชนบทถิ่นกำเนิดออกมาสอดแทรกในงาน

เหมือนกัน กล่าวคือสังเกตมีกลุ่มคนแต่งกายพื้นเมืองและมีลายสักพื้นเมืองตามตัวแขนขา กำลังเล่นไก่อชน ในชื่องาน “เหมือนหมื่นโลกีย์” และปรากฏภาพของสุนัขกำลังเห่าหอนไม้ค้ำเป็นลักษณะวิถีชนบทในชื่องาน “พินิจตน” ส่วนชื่องาน “จิบจ๋า” ศิลปินนำเอาความเป็นชนบทถิ่นกำเนิดมาเป็นเนื้อหาหลักโดยตรง ในความเหมือนเป็นการแสดงความเป็นตัวตนความผูกพันต่อวิถีชีวิตชนบทของศิลปิน

ในความต่างคือเรื่องความคิดที่อยู่ในส่วนของอารมณ์ความรู้สึก ที่ศิลปินปะทะกับเหตุการณ์ ความสะเทือนอารมณ์ในแต่ละช่วงเวลาในการดำเนินชีวิตของศิลปินเอง เพราะเมื่อมีการเติบโตย่อมมีการเปลี่ยนแปลงในงาน “จิบจ๋า” พ.ศ. ๒๕๓๔ ผลงานมีลักษณะที่แสดงความสุขใจของศิลปิน (เรื่องจากภายนอกสู่ภายในของศิลปิน) ส่วนงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ “เหมือนหมื่นโลกีย์” ถึงแม้จะมีความสนุกสนานในงานหากมองแค่ผิวแต่ลึกลงภายในใจ ศิลปินมีความต้องการบางอย่างเข้ามารบกวน (เรื่องของภายในบวกกับเรื่องภายนอกของศิลปิน) และใน พ.ศ. ๒๕๔๐ ศิลปินนำเอาความรู้สึกภายในของศิลปินเพียงอย่างเดียวนำมาถ่ายทอดการทำงานศิลปะก็เหมือนกับการดำเนินชีวิต เพราะเราคงปฏิเสธไม่ได้ว่าศิลปะมาจากประสบการณ์และประสบการณ์ก็คือการดำเนินชีวิตหากเป็นเช่นนั้นจริง เมื่อภายในใจของทำงานศิลปะรู้สึกอย่างไรก็จะสะท้อนอยู่ในงานศิลปะอยู่เสมอ

ผลงานของประสงค์ ลือเมือง มีความน่าสนใจในการศึกษาเรื่องของการบิดเบือนรูปทรงที่ส่งผลในแง่ของมุมมองและเรื่องราวเพื่อให้เกิดผลกระทบต่ออารมณ์ความรู้สึกกับผู้ชมโดยรูปทรงนั้นยังคงเป็นเอกลักษณ์ที่แฝงบุคลิกของศิลปิน

ศิลปินได้นำการลดตัดทอนรูปทรงสิ่งมีชีวิต ให้มีลักษณะเฉพาะตามบุคลิกภายในและดูดซับเอารายละเอียดจากภายนอกรอบข้าง เพื่อเป็นรูปทรงที่มีความเรียบง่ายแต่สามารถสื่อความรู้สึกที่ทำให้ผู้ชมเกิดการขบคิดและสร้างจินตนาการหรือมุมมองใหม่ของการรับรู้ หรือเกิดความรู้สึกคล้อยตามศิลปิน

อีกประการหนึ่งศิลปินสามารถใช้งานศิลปะ เป็นสื่อสะท้อนตัวตนศิลปินเองและสังคมวัฒนธรรม ความเชื่อของท้องถิ่นชนบท เพื่อสร้างแง่มุมหรือเกิดมุมมองใหม่ให้กับสังคม และสะท้อนความเก่ากับความใหม่ของความคิดดั้งเดิมที่กำลังหายไปในปัจจุบันและความคิดที่เกิดขึ้นใหม่กำลังเข้ามาแทนที่ ศิลปินพยายามสะท้อนคุณค่าของความเป็นตัวตนของชนบท

ผลงานของประสงค์ ลือเมือง มีความเรียบง่ายในการใช้สีและเน้นการใช้เส้นเพื่อสร้างรูปทรงและอารมณ์ความรู้สึก มีรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ ทำให้มีเรื่องราวและบ่งบอกถึงความสุขหรืออารมณ์บางอย่างที่เกิดขึ้นขณะที่ศิลปินทำงานในแต่ละชิ้นจะมีความแตกต่างกัน ในผลงานชื่อ “จิบจ๋า” รายละเอียดมีความแตกต่างจากงานชื่อ “เหมือนหมื่นโลกีย์” แต่ทั้งนี้ก็สามารถบอกความรู้สึกของศิลปิน ในขณะที่ทำงานได้เป็นอย่างดีมีหลากหลายรูปทรงที่หลุดออกมาจากสามัญสำนึกโดยที่ศิลปินไม่ได้ตั้งใจและตั้งใจ ศิลปินมีความสุขและสนุกกับการสร้างรูปทรงที่แปลกผิดเพี้ยนจากความเป็นจริง ซึ่งก็ทำให้ผู้ชมเกิดการรับรู้ใหม่และแปลค่าความหมายที่หลากหลายออกไปตามบริบทแวดล้อมซึ่งทำให้ตัวผลงานมีความน่าสนใจมากขึ้น ผลงานชื่อ “พินิจตน” ศิลปินใช้สีที่น่าสนใจมีพลังบางอย่างในสีและรูปทรงที่ดึงความคิดของผู้ชมให้หยุดนิ่ง

ในส่วนขอเนื้อหาในการนำเสนอ เป็นเรื่องที่ศิลปินรู้สึกกับบรรยากาศ เหตุการณ์ในขณะนั้น และนำมาบอกเล่าถ่ายทอดความรู้สึกผ่านผลงานออกมา ศิลปินได้นำความเป็นพื้นบ้านถิ่นกำเนิดที่ศิลปิน มีความผูกพันแสดงออกมาในด้วยไม่ว่าจะเป็นสิ่งแวดล้อม ความเชื่อ วัฒนธรรมของชนบทจะแทรกซึมอยู่ ทุกภาพผลงานแม้ว่าความคิดหลักจะเปลี่ยนไปเรื่องใดก็ตาม

ผลงานของประสงค์ ลือเมือง แต่ละภาพล้วนมีคุณค่าทางด้านวัฒนธรรมสื่อไปถึงชีวิตความเป็นอยู่ วิถีชีวิตของสังคมถิ่นกำเนิดของศิลปินและวิถีการใช้ชีวิตของศิลปินเอง ถ้าหากวรรณกรรม หรือบทเพลงเป็นสิ่งที่บอกเล่าความรู้สึกของตัวผู้ประพันธ์ งานจิตรกรรมของประสงค์ ก็คงเป็นสื่อสัญลักษณ์บอกเล่าเรื่องราว ประสบการณ์ชีวิตความเป็นอยู่ของตัวศิลปินเองเช่นกัน

เอกสารอ้างอิง

เหมือนหนึ่งเดียวกัน. กรุงเทพฯ. ศรีเอทีฟ พับลิชชิง. ๒๕๓๕.

อินทิวร. บ้านและสวน. ปีที่ ๒๒ : ๒๖๔ สิงหาคม ๒๕๔๑ หน้า ๑๕๙ - ๑๖๒.

อำนาจ เย็นสบาย. ทศนะวิจารณ์. เอกสารนิเทศการศึกษา ฉบับที่ ๒๕๗.

ข้อมูลสัมภาษณ์ศิลปิน (โทรศัพท์ วันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๙).

ประมวลภาพกิจกรรม

[ไสกณ พรบจิตต์] [วีรพิชญ์ หิมารัตน์]

ภาพกิจกรรมงานด้านพระพุทธศาสนา ศิลปวัฒนธรรมตั้งแต่ มิถุนายน-ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๐

๘ มิถุนายน ๒๕๖๐

ผศ.ดร.อรพินท์ ศิริบุญมา รองอธิการบดี และ ผศ.สุชานาฏ สิตานุรักษ์

ผู้อำนวยการสำนักศิลปะและวัฒนธรรม พร้อมด้วยคณะผู้บริหาร คณาจารย์ บุคลากร นักศึกษา เข้าร่วมในพิธีทำบุญเมืองเชียงใหม่ ประจำปี ๒๕๖๐ ณ หน่วยประตู่ช้างเผือก โดยในปีนี้ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ได้ร่วมเป็นเจ้าภาพจัดปัจจัยไทยทาน และอำนวยความสะดวกเต็มที่ น้ำดื่ม พร้อมได้นำนักศึกษาแจกแผ่นพับและรถประชาสัมพันธ์ตามวัด ชุมชน ตลาดต่างๆ

๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๐

ผศ.สุชานาฏ สิตานูรักษ์ และ อาจารย์ฉันทนา ศศิธรรมาศ เข้าร่วมพิธีเปิด “โครงการอบรมนักวิจัยรุ่นใหม่ด้านศิลปวัฒนธรรม” พร้อมทั้งเข้าร่วมพิธีลงนามความร่วมมือทางวิชาการ เพื่อก่อตั้ง “สภาศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏ” ร่วมกับ มหาวิทยาลัยราชภัฏทั่วประเทศ จำนวน ๓๒ แห่ง ณ สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก เพื่อขับเคลื่อนความร่วมมือทางวิชาการดำเนินงานด้านศิลปวัฒนธรรม ให้เป็นที่ยอมรับของสังคมและประเทศชาติต่อไป

๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๐

คณะครู และนักเรียนโรงเรียนบ้านคุนแม่ อำเภอดง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน ๒๑ คน เข้าเยี่ยมชมสถาบันล้านนาศึกษา อาคารเทพรัตนราชสุดา เพื่อศึกษาวิถีชีวิต วัฒนธรรม ประเพณี กลุ่มชาติพันธุ์ ๖ กลุ่ม ภาคเหนือตอนบน และศิลปวัฒนธรรม ประเพณีล้านนา รวมถึงองค์ความรู้ด้านโบราณ อักษรธรรมล้านนา โดยมีผู้บริหาร และบุคลากรสำนักศิลปะและวัฒนธรรม ให้การต้อนรับและบรรยายให้ความรู้

๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๐

สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ จัดพิธีหล่อเทียนหลอมใจ ถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช เนื่องในงานประเพณีเข้าพรรษา ประจำปี ๒๕๖๐ ณ ศาลาร่มโพธิ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ โดยมี ผศ.พรพิมล วงศ์สุข รักษาการแทนอธิการบดี เป็นประธานในพิธี และพระครูสิทธิปริยัตยานุศาสน์ เจ้าอาวาสวัดพันแหวน เป็นประธานสงฆ์

๒ กรกฎาคม ๒๕๖๐

พิธีไหว้ครูชมรมรักษาราชการ ศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ณ เรือนอนุสารสุนทร โดยได้รับเกียรติจากพ่อครูมงคล เสียงชาลี แม่ครูแสงเอื้อย เพชรราชภัฏ - เพชรล้านนา และครูบุญวัฒน์ สันติไพศาล (ครูบุญยั้ง) ในการทำพิธีไหว้ครูในครั้งนี้ โดยมีนักศึกษาชมรมฯ กลุ่มนักศึกษาจากชมรมพื้นบ้าน มช. และ ม.แม่โจ้ ซึ่งเป็นกลุ่มเครือข่ายเข้าร่วมพิธี

๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๐

สำนักศิลปะและวัฒนธรรม จัดเสวนาทางวิชาการเรื่อง “โคลงนิราศหริภุญชัย” ที่ได้วิทยากรผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปวัฒนธรรมล้านนาอย่าง ผศ.ลมูล จันทรหอม และ อาจารย์ณัฐพงษ์ ปัญญาบุรี โดยมี ผศ.ดร.ปทรมรค์ นาคนิษฐนนท์ รองอธิการบดี เป็นประธาน ณ ห้องพุทธศาสน์ ชั้น ๔ อาคารเทพรัตนราชสุดา ซึ่งได้รับความสนใจจากนักศึกษา คณาจารย์ และผู้ที่สนใจจำนวนมาก

๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๐

อาจารย์และนักศึกษาระดับปริญญาโทจาก National Pingtung University of Science and Technology ประเทศไต้หวัน เข้าเยี่ยมชมสถาบันล้านนาศึกษา อาคารเทพรัตนราชสุดา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ โดยมีผู้บริหาร และบุคลากรสำนักศิลปะและวัฒนธรรม ให้การต้อนรับ

๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๐

สำนักศิลปะและวัฒนธรรม จัดการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการเผยแพร่ความรู้เรื่อง “การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมธรรมชาติและศิลปกรรมท้องถิ่น” ซึ่งได้รับเกียรติจากวิทยากร ดร.รัชพล สัมพุทธานนท์ อาจารย์ภูเดช แสนสา และ อาจารย์พิสุทธิลักษณ์ บุญโต คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ณ ห้องประชุมเอื้องคำ ชั้น ๒ อาคารราชภัฏเฉลิมพระเกียรติ

๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๐

คณะกรรมการชุมชนไทยวนบ้านห้วยล้าน เมืองเมืงวดี สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ เข้าเยี่ยมชม สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ โดยมี ผศ.สุชานาฏ สิตานุกฤษ์ ผู้อำนวยการสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ พร้อมด้วยผู้บริหารและบุคลากร ให้การต้อนรับ

๒๙ กรกฎาคม ๒๕๖๐

จัดโครงการ “ราชภัฏรวมใจประดิษฐ์ดอกดารารัตน์ เพื่อทูลเกล้าถวายในพระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพในหลวงรัชกาลที่ ๙” ณ ห้องประชุม ชั้น ๑๕ อาคาร ๙๐ ปี ราชภัฏเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ โดยได้รับเกียรติจาก ผศ.ดร.ปทมนต์ นาคนิษฐานันต์ รองอธิการบดี เป็นประธานในการเปิดโครงการ ในการนี้มีผู้เข้าร่วมโครงการกว่า ๔๐๐ คน และร่วมกันประดิษฐ์ดอกดารารัตน์กว่า ๓,๐๐๐ ดอก

๔ สิงหาคม ๒๕๖๐

สำนักศิลปะและวัฒนธรรม และนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ร่วมงาน “ปลูกลาน ปลูกหมาก ฝากไว้กับแผ่นดิน” ณ วัดสวนดอก พระอารามหลวง จัดโดย วัดสวนดอก พระอารามหลวง ชุมชนวัดสวนดอก โรงเรียนวัดสวนดอก เชียงใหม่ เขียว สวย หอม คณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มูลนิธิสืบสานล้านนา ศูนย์โบราณศึกษา และ Spark U Chaing Mai

๒๑ สิงหาคม ๒๕๖๐

รศ.ดร.ประพันธ์ ธรรมไชย ที่ปรึกษาอธิการบดี ร่วมพิธีทำบุญอายุวัฒนมงคล ๕๖ ปี พระเดชพระคุณ “พระราชวิสุทธิญาณ” เจ้าคณะจังหวัดเชียงใหม่ – ลำพูน – แม่ฮ่องสอน (ธ.) เจ้าอาวาส วัดป่าดาราภิรมย์ พระอารามหลวง และพิธีเททองรูปเหมือนพระครูวิบูลธรรมกิจ (หลวงปู่บัวเกต ปทุมสิโร) รุ่น “อุปถัมภ์พระธาตุ” ท่ามกลางพุทธศาสนิกชน ร่วมพิธีเป็นจำนวนมาก ณ วัดป่าดาราภิรมย์ พระอารามหลวง อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่

๒๖ สิงหาคม ๒๕๖๐

อาจารย์ฉันทนา ศศิธรามาต รองผู้อำนวยการ สำนักศิลปะและวัฒนธรรม

เข้าร่วมงานวันคล้ายวันประสูติพระราชชายาเจ้าดารารัศมี และพิธีเปิดนิทรรศการเรื่อง จงรักและภักดี ณ พิพิธภัณฑ์พระตำหนักดาราภิรมย์ อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่

๒๐ สิงหาคม ๒๕๖๐

อาจารย์ฉันทนา ศศิธรามาต รองผู้อำนวยการ เป็นตัวแทนมหาวิทยาลัยราชภัฏ

เชียงใหม่ เข้ามูทิตาจิตท่าน “พระครูวิสิฐศีลภรณ์” เจ้าคณะตำบลป่าแดด เจ้าอาวาสวัดวังสิงห์คำ เนื่องในพิธีทำบุญอายุวัฒนมงคลครบ ๕๕ ปี โดยมีพระเดชพระคุณท่าน พระเทพโกศล ที่ปรึกษาเจ้าคณะภาค ๗ เป็นประธาน พร้อมด้วยพุทธศาสนิกชน ร่วมพิธีเป็นจำนวนมาก ณ วัดวังสิงห์คำ ตำบลป่าแดด อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๐

สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ร่วมกับหน่วยอนุรักษ์

สิ่งแวดล้อมธรรมชาติและศิลปกรรมท้องถิ่น จัดการประกวดโครงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมธรรมชาติและศิลปกรรม ณ ห้องประชุมเอื้องคำ อาคารราชภัฏเฉลิมพระเกียรติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ซึ่งเป็นการนำเสนอผลการศึกษานักศึกษา จำนวน ๘ กลุ่ม ที่ได้ลงศึกษาในพื้นที่จริง ด้วยการสัมผัสกับชุมชน และมีส่วนร่วมในการคิดแก้ไขปัญหาของชุมชน

๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๐ ผศ.ดร.ปทมรัตน์ นาคนิษฐนนต์ รองอธิการบดี พร้อมด้วย ผศ.สุชานาฏ สิตานุกัษั ผศ.ดร.มานิชย์ นวลสระ ร่วมเป็นเกียรติในงานแถลงข่าวเตรียมจัดงาน “Chiang Mai Cultural Arts and Design (C.A.D.) Festival 2017 ครั้งที่ ๑” ณ ลานกิจกรรม เอนกประสงค์ ห้างสรรพสินค้า MAYA อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

๑ กันยายน ๒๕๖๐ ผศ.ดร.ปทมรัตน์ นาคนิษฐนนต์ (รองอธิการบดี) และ ผศ.สุชานาฏ สิตานุกัษั เข้ากราบมุทิตาจิต พระเดชพระคุณหลวงพ่อท่านเจ้าคุณ “พระธรรมเสนาบดี” รองเจ้าคณะภาค ๗ เจ้าอาวาส วัดดอยสุเทพราชวรวิหาร เนื่องในโอกาสอายุวัฒนมงคล ครบ ๖๘ ปี ๔๘ พรรษา

๘ กันยายน ๒๕๖๐ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เข้าร่วมทำบุญเป็นเจ้าภาพตานก่วยสลากภัต ณ วัดเชตุพนศึกษา จังหวัดเชียงใหม่ โดยมี พระครูใบฎีกาสมพร โอภาโส ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดเชตุพนศึกษา (ในพระสังฆราชูปถัมภ์) เมตตารับมอบและอนุโมทนาบุญ หลังจากนั้นได้เข้ากราบมุทิตาจิตหลวงพ่อ พระครูอดุลสีกิตติ์ เจ้าคณะตำบลหายยา เจ้าอาวาสวัดธาตุคำ เนื่องในงานทำบุญอายุวัฒนมงคลครบ ๖๓ ปี ๕๓ พรรษา ณ วัดธาตุคำ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

๑๐ กันยายน ๒๕๖๐

ผศ.สุชนาภ ลิตานุรักษ์ และ คุณสุณี พันธ์ตา ผู้อำนวยการกองคลัง สำนักงานอธิการบดี เป็นตัวแทนในนามมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เข้าร่วมพิธีทำบุญประเพณีปูพเพตพลี (ตานก๋วยสลากภัต) วัดแสนเมืองมาหลวง (หัวข่วง) ณ วัดแสนเมืองมาหลวง (หัวข่วง) อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งทางวัดได้จัดขึ้นเป็นประจำทุกปี เพื่อเป็นการรักษาขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมที่ดั่งามของล้านนาที่สืบทอดกันมาให้ดำรงไว้อยู่คู่พระพุทธศาสนา

๑๒ กันยายน ๒๕๖๐

ผศ.สุชนาภ ลิตานุรักษ์ ผู้อำนวยการ ตัวแทนมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เข้าร่วมประชุมการจัดเตรียมงานถวายทานสะเปาค่าและทานสลากภัตร ถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช โดยมีพระเดชพระคุณ พระเทพปริยัติ เจ้าอาวาสวัดเจ็ดยอด พระอารามหลวง เจ้าคณะจังหวัดเชียงใหม่ เป็นประธาน ณ ห้องประชุมคุณแม่สนอง แดงอ่อน วัดเจ็ดยอดพระอารามหลวง อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

๒๗ กันยายน ๒๕๖๐

ผศ.พรพิมล วงศ์สุข รักษาการแทนอธิการบดี เป็นประธานในพิธีรับมอบดอกดารารัตน์ ดอกไม้จันทน์พระราชทาน สำหรับทูลเกล้าฯ ถวายในพระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร จำนวน ๑,๑๙๙ ดอก ที่ทางคณะผู้บริหาร คณาจารย์ บุคลากร รวมถึงนักเรียนโรงเรียนสาธิต ร่วมกันประดิษฐ์ขึ้น เพื่อร่วมโครงการของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม ณ ลานอเนกประสงค์ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

๒๙ กันยายน ๒๕๖๐

ผศ.สุชานาฏ สิตานุรักษ์ ผู้อำนวยการ ตัวแทนมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เข้ามูทิตาจิต พระเดชพระคุณ พระเทพปริยัติ เจ้าคณะจังหวัดเชียงใหม่ เจ้าอาวาสวัดเจ็ดยอด พระอารามหลวง เนื่องในโอกาสครบรอบคล้ายวันเกิด อายุวัฒนมงคล ๗๕ ปี ๕๕ พรรษา ท่ามกลางคณะสงฆ์ คณะศรัทธา ศิษยานุศิษย์ และพุทธศาสนิกชน ร่วมพิธีเป็นจำนวนมาก ณ วัดเจ็ดยอด พระอารามหลวง จังหวัดเชียงใหม่

๓ ตุลาคม ๒๕๖๐

คณะผู้บริหาร บุคลากรและคณะผู้นำนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ นำโดย ผศ.ดร.ปัทมรัศมี นาคนิษฐานันต์ รองอธิการบดี มอบดอกดารารัตน์จำนวน ๖,๙๙๙ ดอก สำหรับใช้ในพระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร โดยมี นายปวิณ ชำนิประศาสน์ ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ เป็นผู้รับมอบ

๖ ตุลาคม ๒๕๖๐

อาจารย์ฉันทนา ศศิธรรมาศ รองผู้อำนวยการ ร่วมกิจกรรมทำบุญตักบาตร เทโวโรหนะ เนื่องในวันออกพรรษา ณ หอคำหลวง อุทยานหลวงราชพฤกษ์ จัดขึ้นโดย เทศบาลเมืองแม่เหียะ ร่วมกับ อุทยานหลวงราชพฤกษ์ คณะสงฆ์ตำบลแม่เหียะ สภาวัฒนธรรมตำบลแม่เหียะ ชมรมกำนันผู้ใหญ่บ้าน องค์การเครือข่ายชุมชน เพื่อเป็นการสืบสานประเพณีตักบาตรเทโวโรหนะ ทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา และส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่

๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๐

สำนักศิลปะและวัฒนธรรม นำนักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรม “ตามผางปะตี๊ด ส่องฟ้า อักขาเมือง” ปีที่ ๖ ร่วมกับเครือข่ายชุมชนเมืองรักษ์เชียงใหม่ ณ พิพิธภัณฑ์พื้นถิ่นล้านนา อนุสาวรีย์สามกษัตริย์ ซึ่งมีนักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมเป็นจำนวนมาก แสดงให้เห็นถึงความร่วมมือร่วมใจ ความสามัคคีและความสัมพันธ์อันดีระหว่างมหาวิทยาลัยกับชุมชน

๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๐

นายโสภณ พรหมจิตต์ นักวิชาการศึกษา ได้รับมอบหมายจากมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ในการเข้าร่วมประชุมกับคณะสงฆ์อำเภอเมืองเชียงใหม่ ในการเตรียมความพร้อมในการดำเนินการจัดสอบธรรมศึกษา ชั้นตรี โท เอก ประจำปี ๒๕๖๐ ณ วัดสวนดอก พระอารามหลวง โดยมีท่านพระครูปริยัตยานุศาสตร์, ดร. รองเจ้าคณะอำเภอเมืองเชียงใหม่ เป็นประธาน

๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๐

สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ร่วมกับสำนักแม่กองธรรมสนามหลวง วัดพระสิงห์วรมหาวิหาร จัดการอบรมก่อนสอบธรรมศึกษาชั้น ตรี โดยได้รับความร่วมมือจากคณะครูและนักเรียนจากโรงเรียนสาธิต ได้รับความเมตตาจากพระวิทยากร จากวัดพระสิงห์วรมหาวิหาร ซึ่งมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ถือเป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกและแห่งเดียวในเขตภาคเหนือ

๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๐

คณะผู้บริหาร บุคลากร และนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ นำโดย ผศ.ดร.ปัทมรัตน์ นาคนิษฐนันต์ รองอธิการบดี ร่วมเดินขบวนในงานประเพณียี่เป็งเชียงใหม่ ประจำปี ๒๕๖๐ โดยมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ได้ส่งขบวนกระทงใหญ่เข้าร่วมการประกวดภายใต้แนวคิด “ได้ร่วมพระบารมี สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณบดินทรเทพยวรางกูร” เฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร เนื่องในโอกาสสมหามงคล เสด็จขึ้นทรงราชสิริราชย์สันตติวงศ์ ซึ่งผลการประกวดปรากฏว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ได้รับรางวัล “ชนะเลิศการประกวดขบวนกระทงยอดเยี่ยม” รับเงินรางวัล ๙๐,๐๐๐ บาท พร้อมเกียรติบัตร และได้รับคำชื่นชมมากมายจากประชาชนหลายพันคนที่ร่วมรับชมขบวน

๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๐

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ได้นำนักศึกษาจากทุกคณะ กว่า ๑๒๐ คน เข้าร่วมกิจกรรมกับเครือข่ายชุมชนเมืองรักษ์เชียงใหม่ ในกิจกรรม “ตามผางประทีป ส่องฟ้า อักขาเมือง” ปีที่ ๖ โดยการเข้าร่วมจุดผางปะตี๊ดบริเวณ ประตูช้างเผือก – แ่งศรีภูมิ นอกจากนี้ยังได้ร่วมกับเครือข่ายทางด้าน วัฒนธรรม ในการแสดงฟ้อนบูชาเมือง ของนักศึกษาชมรมรักษ์ภาษา ศิลปะและวัฒนธรรม และเครือข่าย บริเวณแ่งศรีภูมิ

๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๐

ผศ.สุชานาฏ สิตานุรักษ์ และอาจารย์ฉันทนา ศศิธรรมาศ เป็นผู้แทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เข้ารับรางวัลกระทรวงยุติธรรม การประกวดกระทงใหญ่ งานประเพณีเดือนยี่เป็งเชียงใหม่ ประจำปี ๒๕๖๐ โดยมีนายสุนทร ยามศิริ รองนายกเทศมนตรีนครเชียงใหม่ เป็นผู้มอบรางวัล พร้อมด้วยคณะผู้บริหาร ผู้แทน คณาจารย์ และเจ้าหน้าที่ จากหน่วยงานต่างๆ ที่ได้รับรางวัลร่วมพิธี ณ ห้องประชุม ๒ สำนักงานการศึกษา สำนักงานเทศบาลนครเชียงใหม่

๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๐

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ร่วมกับสำนักแม่กองธรรมสนามหลวง วัดพระสิงห์ที่ ๑ เชียงใหม่ จัดสอบธรรมศึกษาชั้นตรีโท เอก ประจำปี ๒๕๖๐ ซึ่งจัดสอบพร้อมกันทั่วประเทศ โดยได้รับความเมตตาจากพระครูไพฑูริย์เจติยารักษ์ดร. เจ้าอาวาสวัดโลกโมฬี เป็นประธานสงฆ์ในการเปิดสอบ ณ ชั้น ๑๕ อาคารราชภัฏเฉลิมพระเกียรติ (อาคาร ๒๗) มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ซึ่งมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ถือเป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกและแห่งเดียวในเขตภาคเหนือ ที่ได้จัดโครงการนี้ขึ้นเป็นปีที่ ๖ เพื่อให้นักเรียน นักศึกษา บุคลากรและผู้สนใจ ได้เข้าร่วมศึกษาเรียนรู้เรื่องธรรม และสามารถนำหลักธรรมไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันต่อไป

๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๐

ผศ.สุชานาฏ สิตานุรักษ์ ผู้อำนวยการสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เข้าร่วมพิธีเปิด และเข้ารับเกียรติบัตรในฐานะให้การสนับสนุนโครงการสร้างความปลอดภัยตามคันท์ โดยใช้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา “หมู่บ้านศีล ๕” พร้อมจัดนิทรรศการเผยแพร่ความรู้ในหัวข้อ “รักษะใบลาน สืบสานศิลปวัฒนธรรม ส่งเสริมพระพุทธศาสนา พัฒนาสู่ชุมชน” ซึ่งได้รับความเมตตาจากพระเดชพระคุณ พระพรหมเสนาบดี เจ้าคณะภาค ๗ ประธานกรรมการขับเคลื่อนโครงการหมู่บ้านศีล ๕ เป็นองค์ประธานสงฆ์ พร้อมเหล่าดารา นักร้อง นักแสดง และพุทธศาสนิกชน นักเรียน นิสิต นักศึกษา มาเยี่ยมชมและร่วมงานเป็นจำนวนมาก ณ วัดเจ็ดยอด พระอารามหลวง

๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๐

สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม เข้าศึกษาดูงานด้านเอกสารโบราณ ไบลาน ณ ศูนย์ไบลานศึกษา สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ โดยมี ผศ.สุชานาฏ สิตานุรักษ์ ผู้อำนวยการสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ พร้อมด้วยผู้บริหารและบุคลากร ให้การต้อนรับ

๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๐

นายอนุชิต ณ สิงห์ทรว ตัวแทนศูนย์ไบลานศึกษา สำนักศิลปะและวัฒนธรรม เข้าร่วมการประชุมระหว่างคณะสงฆ์จังหวัดเชียงใหม่กับรัฐบาลอินเดีย เพื่อพัฒนาความร่วมมือทางด้านศาสนาและวัฒนธรรม โดยเฉพาะเรื่องจารึกและเอกสารโบราณ โดยมีพระเทพปริยัติ เจ้าคณะจังหวัดเชียงใหม่เป็นประธาน และทั้งนี้มีสถาบันการศึกษาเข้าร่วม ได้แก่ ม.มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ และศูนย์นานาชาติเพื่อการศึกษาวัฒนธรรมประเทศอินเดีย ณ ห้องประชุมวัดเจ็ดยอด พระอารามหลวง

๒๙-๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐

ผศ.สุชานาฏ สิตานุรักษ์ ผู้อำนวยการหน่วยอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมธรรมชาติและศิลปกรรมท้องถิ่น จังหวัดเชียงใหม่ และนางสาวปนัดดา ไตคำนุช เข้าร่วมการอบรมสัมมนาเพื่อขับเคลื่อนงานอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมธรรมชาติและศิลปกรรมไปสู่การปฏิบัติในระดับท้องถิ่น ณ โรงแรมมิราเคิลแกรนด์คอนเวนชั่น กรุงเทพฯ

๒-๕ ธันวาคม ๒๕๖๐

สำนักศิลปะและวัฒนธรรม ร่วมกับสาขาวิชาศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ นำนักศึกษาเข้าร่วมแสดงในงานมหกรรมศิลปวัฒนธรรมอาเซียน สัมพันธ์ และการแสดงนานาชาติ ครั้งที่ ๗ ณ อุทยานเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว จังหวัดเพชรบุรี

๘ ธันวาคม ๒๕๖๐

อาจารย์ฉันทนา ศศิธรรมาศ และ นางสาววราภรณ์ ไยธาราษฎร์ ร่วมงานเปิด นิทรรศการกุหลาบจุฬาฯ เจ้าดารารัศมี อวดโฉมสะพรั่งพร้อมนานาพฤกษา ณ อาคารรัศมีทัศนาศิลป์ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติราชภัฏเชียงใหม่ นิทรรศการได้จัดแสดงภาพวาดดอกไม้ในพระตำหนัก

๑๓ ธันวาคม ๒๕๖๐

พ่อครูอินตา เลาคำ นายกสมาคมสืบสานตำนานปี่ซอ เชียงใหม่ ผู้ที่ได้รับรางวัล เพชรราชภัฏ – เพชรล้านนา สาขาผู้ทำคุณประโยชน์ทางวัฒนธรรม ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๙-๒๕๖๐ ได้มอบ หนังสือ “คำซอพื้นเมือง” อันทรงคุณค่าที่ท่านได้ประพันธ์ รวบรวม เรียบเรียงขึ้น ให้แก่ศูนย์โบราณคดีศึกษา สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เพื่อไว้ให้กับนักเรียน นักศึกษา และผู้ที่สนใจ ได้มีโอกาส ศึกษาเรียนรู้และไว้เป็นประโยชน์ในวงการศึกษาสืบไป

๑๓ ธันวาคม ๒๕๖๐

สำนักศิลปะและวัฒนธรรม จัดอภิปรายทางวิชาการเรื่อง “บุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์ล้านนา” จาก “รากนครา บ่วงบรรจถรณ์ ภาพถ่ายความทรงจำและตัวตนของคนในประวัติศาสตร์” โดยมีท่าน ผศ.ดร.ปัทมรัศมี นาคนิษฐนันต์ รองอธิการบดี เป็นประธานในการเปิดการอภิปราย และวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ ดร.ธรรศ ศิริรัตนบัลล์ และอาจารย์ภูเดช แสนสา ณ ลานกิจกรรม อาคาร ๙๐ ปี ราชภัฏเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

๑๓-๑๔ ธันวาคม ๒๕๖๐

สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มร.ชม. ร่วมจัดนิทรรศการ วันสิ่งแวดล้อมไทย ประจำปี ๒๕๖๐ ในนามภาคีเครือข่ายอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ร่วมจัดนิทรรศการเนื่องในวันสิ่งแวดล้อมไทย “สืบพระราชปณิธาน สานใจรักษ์สิ่งแวดล้อม บูรณาการจัดการร่วม ตามศาสตร์พระราชา สู่การพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) ประจำปี ๒๕๖๐” ในหัวข้อ “ใบลาน พับสา ภูมิปัญญาบรรพชน” ณ บริเวณลานกิจกรรม โครงการจริงใจ มาร์เก็ต อำเภอมือง จังหวัดเชียงใหม่

๑๕ ธันวาคม ๒๕๖๐

สำนักศิลปะและวัฒนธรรม จัดการอภิปรายทางวิชาการเรื่อง “ผลงานปวีรบรรต เอกสารโบราณในระดับชาติ” ณ ลานกิจกรรม อาคาร ๙๐ ปี ราชภัฏเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ อำเภอมือง จังหวัดเชียงใหม่ ทั้งนี้ ได้รับเกียรติจากวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ คือ ผศ.ดร.วิโรจน์ อินทนนท์ และ ดร.ดิเรก อินจันทร์ ร่วมอภิปราย โดยได้รับความสนใจจากนักศึกษา คณาจารย์ บุคลากร และผู้ที่สนใจเข้าร่วมรับฟังจำนวนมาก

๑๕ ธันวาคม ๒๕๖๐

อาจารย์ฉันทนา ศศิธรรมาศ รองผู้อำนวยการ เป็นตัวแทนในนามมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เข้าร่วมพิธีวางศิลาฤกษ์การก่อสร้างอาคารเรียน โรงเรียนบาลีสหรัศิต มหาลุฬาลงกรณราชวิทยาลัยวิทยาเขตเชียงใหม่ มจร. โดยมี พระเทพปริยัติ เจ้าคณะจังหวัดเชียงใหม่ เป็นประธานฝ่ายสงฆ์ และนายกฤษฎณ์ ฌนวนณิข รองผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ เป็นประธานฝ่ายฆราวาส

๑๕ ธันวาคม ๒๕๖๐

ผศ.สุชานาฏ สิตานุรักษ์ ผู้อำนวยการ ในนามมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เข้าร่วมงานแถลงข่าวการเปิดหอศิลปวัฒนธรรมเมืองเชียงใหม่ ณ หอศิลปวัฒนธรรมเมือง โดยมี นายประจวบ กันธิยะ รองผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ และนายทัศนัย บูรณุปกรณ์ นายกเทศมนตรีนครเชียงใหม่ เป็นผู้ร่วมแถลงข่าว ซึ่งการเปิดหอศิลปวัฒนธรรมเมืองเชียงใหม่ อย่างเป็นทางการในครั้งนี้ ภายหลังจากได้ทำการปิดปรับปรุง เพื่อปรับเปลี่ยนส่วนจัดแสดงนิทรรศการถาวร ให้มีความทันสมัยเหมาะสำหรับการเป็นแหล่งเรียนรู้ด้านประวัติศาสตร์ จาริตประเพณี วิถีชีวิต และศิลปวัฒนธรรมของเมืองเชียงใหม่ให้มากขึ้น ภายใต้นโยบาย “Discover the Origins of Chiang Mai’s Identity”

